

DE STAD

GEÏ
VE

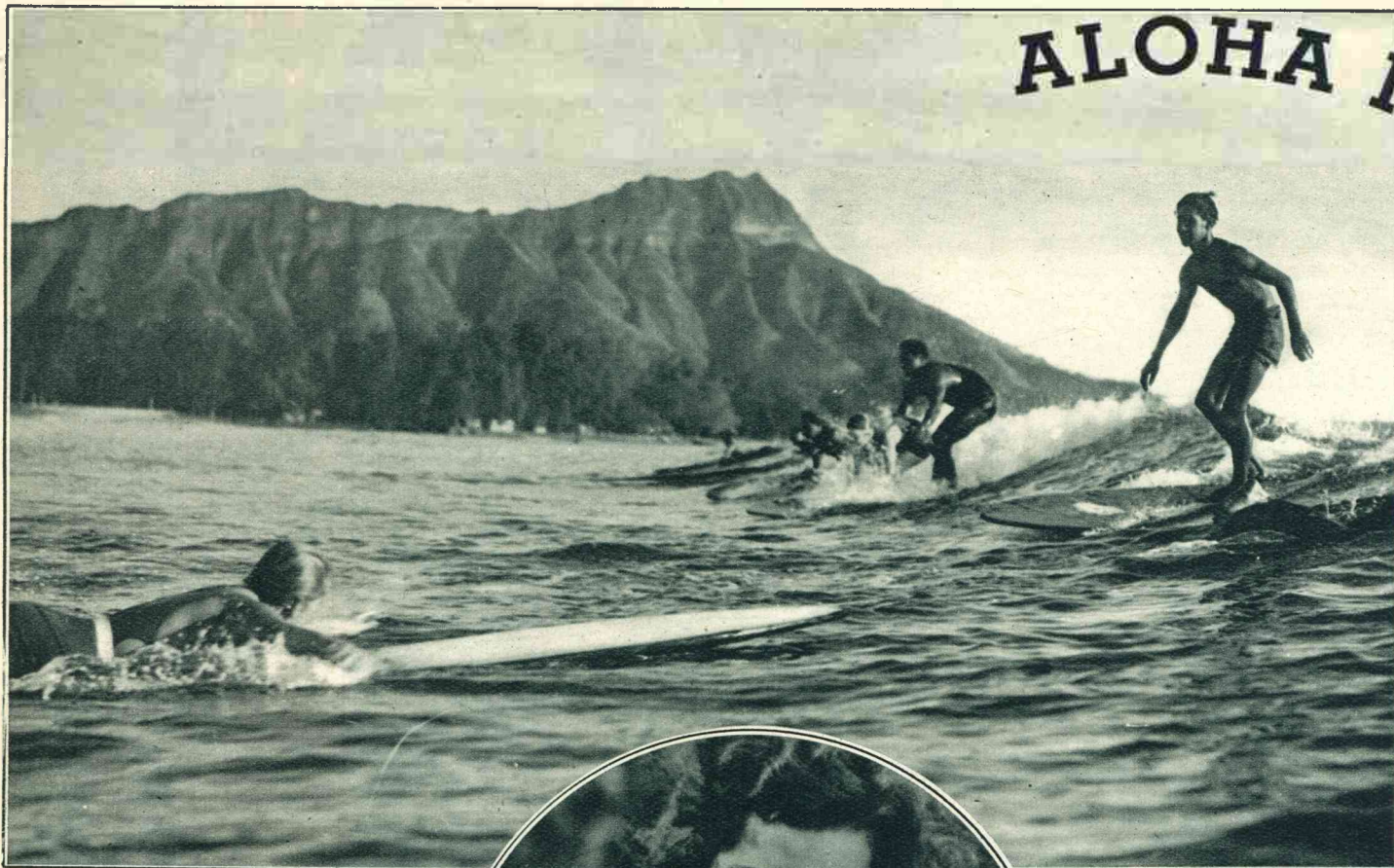
RAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

STROOMLIJN

ALOHA HAWAII

Waikiki Beach bij de hoofdstad Honolulu als badplaats beroemd en het groote strandvermaak is er surfriding, op planken behendig over de branding glijden.

Recht van den boom naar den verbruiker — zoo laven de toeristen zich aan de melk der prachtige cocosnoten.

De echte Hawaiian Hula, de dans, die Hawaii beroemd maakte, heeft elegante bewegingen met legendaire en historische betekenis. De danseressen, die hem uitvoeren, zijn talentvolle inboorlingenmeisjes.

De merkwaardige groep vulkanische en koraal-eilanden, in den Stillen Oceaan ongeveer in 't midden tusschen drie werelddeelen: Azië, Australië en Amerika gelegen, als Hawaii- of Sandwich-eilanden bekend, is een der meest geliefde toeristencentra der aarde. Niet alleen het klimaat, de weelderige natuur en de merkwaardige ligging zijn daar de oorzaak van, maar bijzonder ook de nog steeds (kunstmatig) in stand gehouden oude gewoonten van de snel verschrompelende rassen der oorspronkelijke bewoners houden de belangstelling der reizigers levendig. En verder zorgden de gramofoonplaat en de ananas voor wereldwijde verspreiding van Hawaii's roem.

PINKSTERDRUKTE

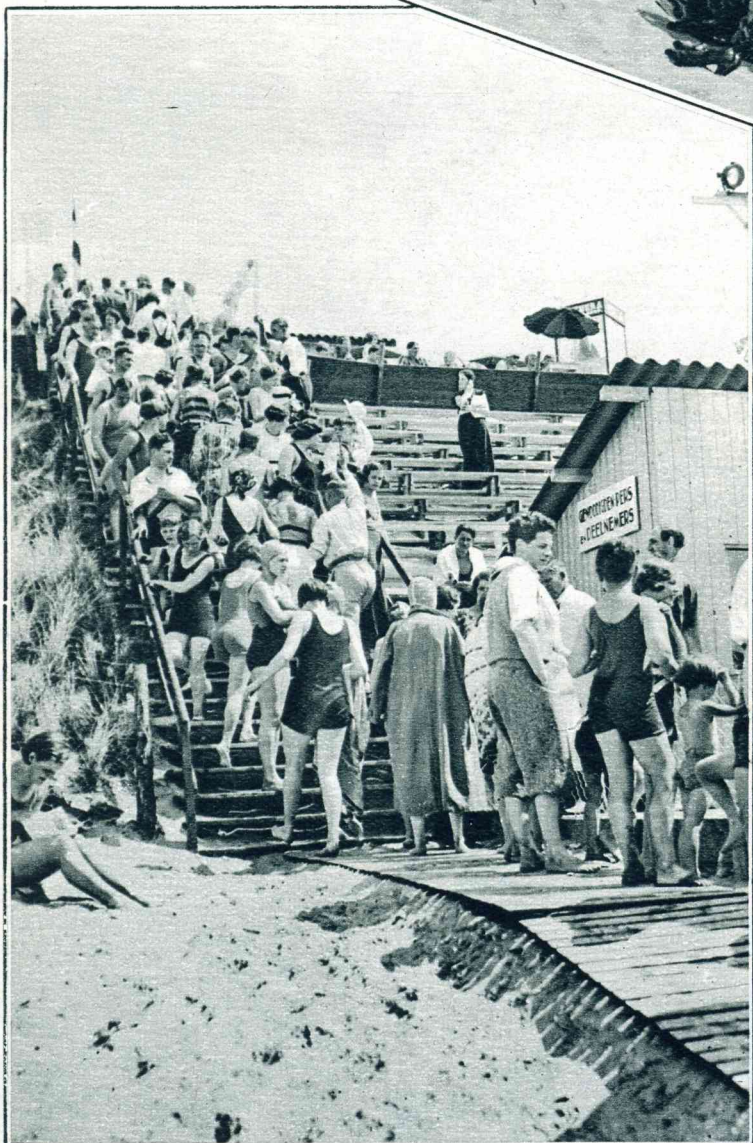

Het gedrang aan het Centraal Station te Amsterdam was zoo hevig, dat de politie nu en dan den toegang tot de hal moest afsluiten om ongelukken aan de loketten te voorkomen.

Zandvoort, de bakoven, dien duizenden toch verkozen boven de koele huiskamers in Amsterdam...

De weg terug.

Het gedrang op de trappen, die naar het Zandvoortsche strand leiden

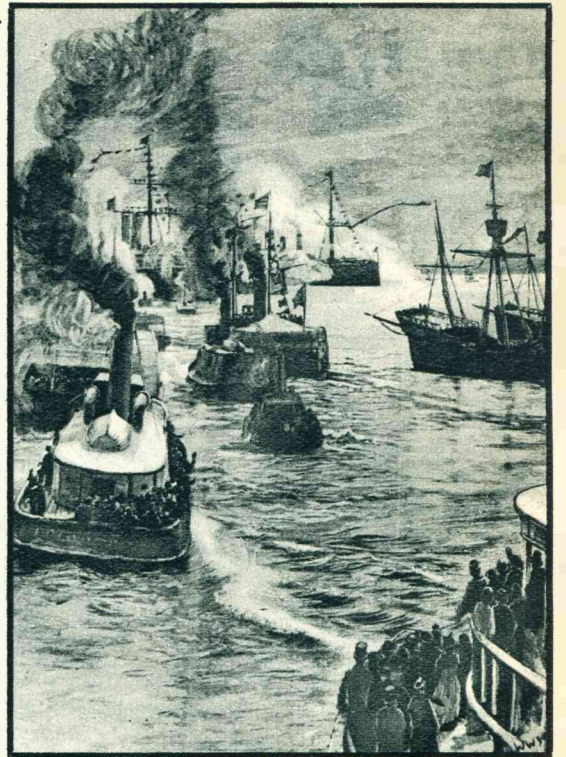
„Onvervalscht“ Zandvoort.

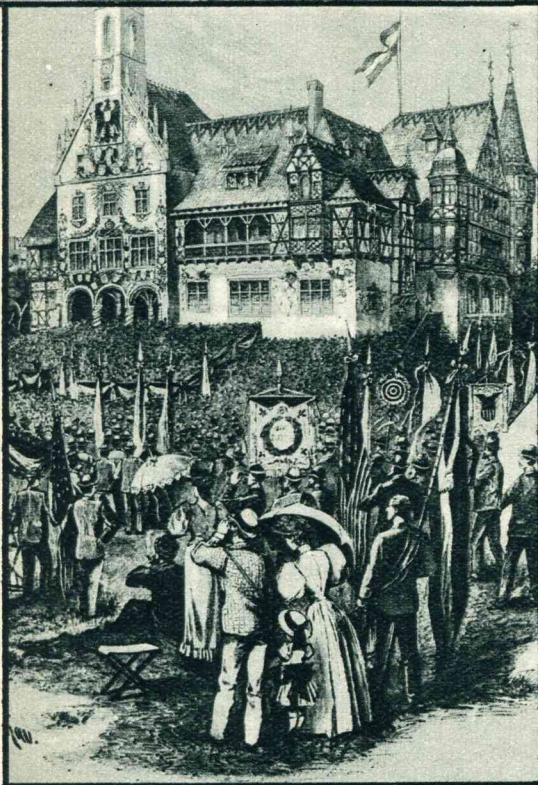

Vlootshow op de Hudson, ter gelegenheid van de tentoonstelling. Rechts een nabootsing van de „Santa Maria”, het schip, waarmee Columbus Amerika ontdekte.

Wij mogen nu misschien glimlachen om tal van zaken, die sinds het einde der vorige eeuw in hooge mate geperfectionneerd werden, toen hadden die zelfde zaken al de aantrekkingskracht van het nieuwe. Electriciteit, telefoon, telegraaf, en zoo menige andere uitvinding, die wij thans als „vanzelfsprekend” aan ons dagelijksch leven hebben toegevoegd, waren in 1893 nog in zeer onvolkomen staat. Maar welk een enorme omwenteling betekende hun eerste verschijnen desondanks niet in het bestaan der menschen.

De vorige wereld

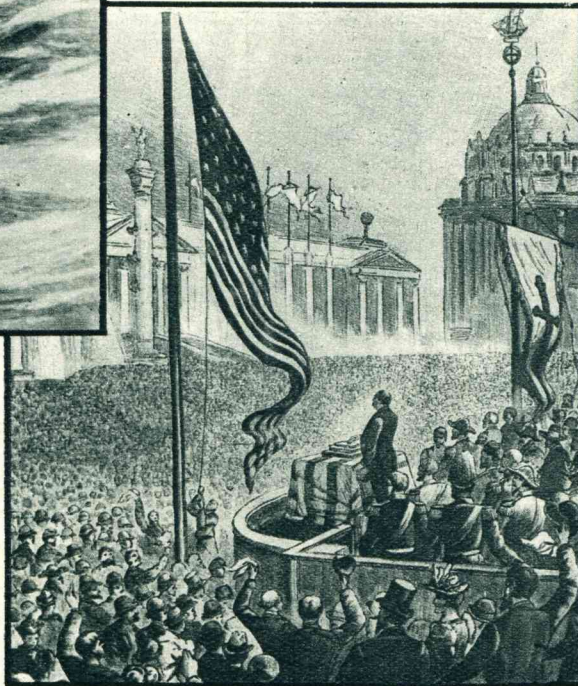
Het Duitsche paviljoen.

Nu dezer dagen te Chicago een wereldtentoonstelling is geopend, waarvan wij binnenkort nog belangrijke en interessante foto's hopen te brengen, is het misschien niet onaardig thans even de aandacht te vragen voor de tentoonstelling, die in 1893 werd gehouden in dezelfde Amerikaanse stad, en die toenmaals voor een geweldige gebeurtenis in het beschavingsleven der volkeren werd gehouden — en dit inderdaad ook was.

Een der toegangswegen naar de wereldtentoonstelling in 1893 te Chicago.

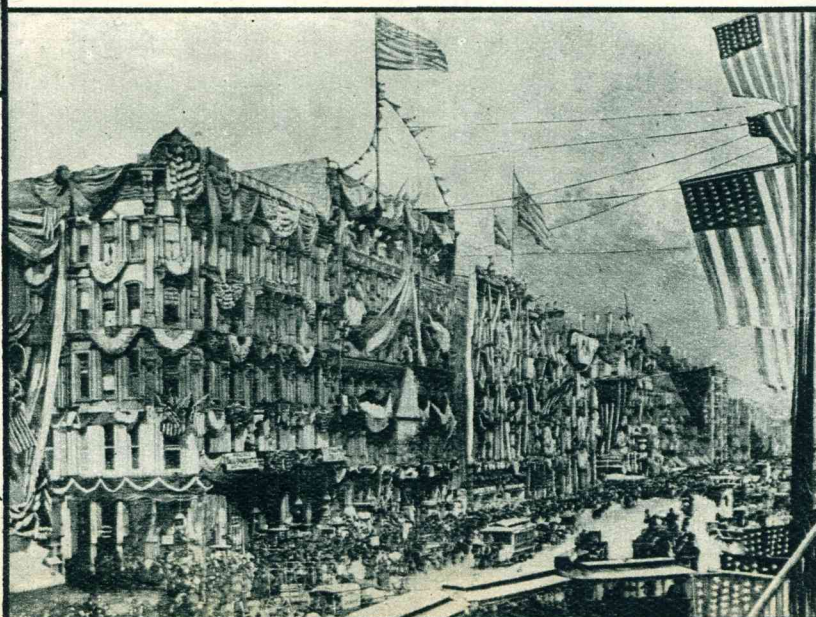
Noorwegen zond een model van 'n Vikingvaartuig naar de wereldtentoonstelling. Onder de schutse van een stoomschip kwam het behouden aan.

President Cleveland stelde machinerieën en waterwerken met een knopdruk in werking.

Men begreep te staan aan het begin van een nieuw tijdperk, waarin de mensch zou leeren volkomen over de meest verborgen natuurkrachten te heerschen, waarin hij slagen zou hem tot nu toe onbekende en vijandelijke elementen aan zijn wil te onderwerpen.

De vorige wereldtentoonstelling te Chicago werd gehouden op dezelfde terreinen, die thans ook voor de expositie van 1933 dienst doen. Van alle kanten werd er toen critiek uitgeoefend op den omvang der terreinen. De tentoonstelling van 1893 werd gehouden ter gelegenheid van het feit, dat het in genoemd jaar vier eeuwen geleden was, dat de Genuëes Christoffel Columbus het nieuwe werelddeel

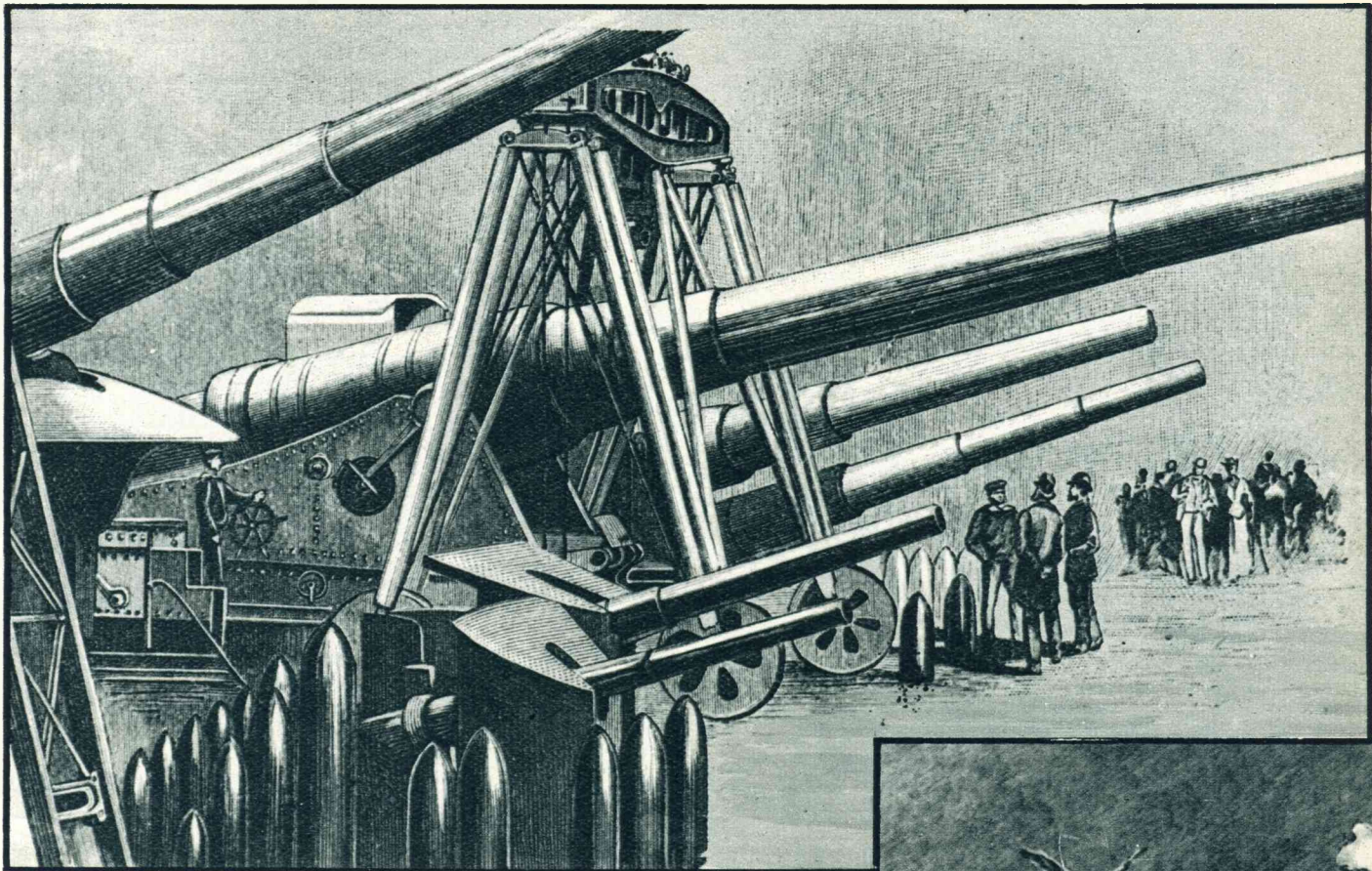

Gezicht op het paviljoen, waar de modernste machines waren opgesteld.

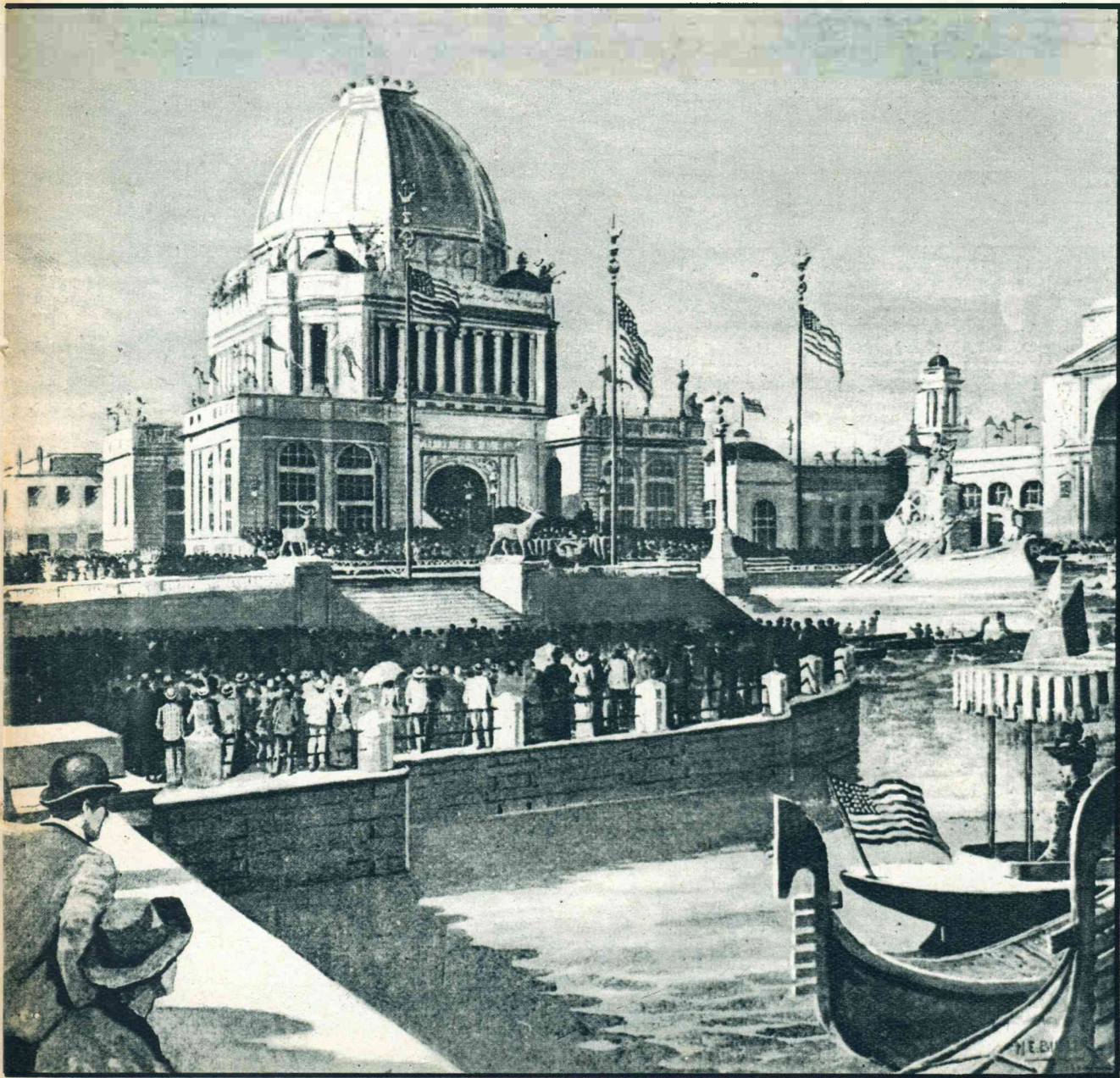
De bekende wapenfabrikant Krupp exposeerde er zijn nieuwste geschut.

Amerika ontdekte. Vrijwel alle landen der aarde hadden er hun eigen paviljoen. De toeloop was enorm en het succes volkomen. Grooten indruk maakte het, dat de toenmalige president der Vereenigde Staten Cleveland door één druk op een knop alle machines der tentoonstelling in beweging kon zetten.

Dergelijke handelingen zijn sindsdien al zoo ontelbare malen, en dan nog op duizenden kilometers afstand, herhaald, dat zij ons, menschen der twintigste eeuw, nauwelijks meer belang inboezemen. Men moet er niet aan denken hoe de volgende werldevententoonstelling in Chicago er uit zal zien. Misschien hebben we dan een „luchtbusdienst”, die onze kleinkinderen voor 15 centen over den Atlantischen Oceaan brengt!

tentoonstelling te Chicago

Het geweldige Vrijheidsbeeld, opgericht in een enorm bassin voor den ingang der tentoonstelling.

De heer jhr. J. C. W. Strick van Linschoten heeft afscheid genomen als burgemeester van Beverwijk. De plaatselijke vereenigingen en corporaties defileerden voor den scheidenden burgervader en zijn familie.

Met de demping van het Rokin te Amsterdam is een aanvang gemaakt. Het gedeelte van het Rokin voor Industria zal als parkeerterrein worden gebruikt.

Een felle brand woedde in Amsterdam-West. De loodsen van de firma Boekels aan de Buijskade gingen in vlammen op.

BERICHT

VOOR ONZE KWARTAAL-ABONNÉ'S

Met dit nummer (no. 13) eindigt het loopende kwartaal; de kwitanties voor den volgenden termijn van n°. 14/26 zullen over enkele weken worden aangeboden, terwijl wij den abonne's, die per giro betalen, beleefd verzoeken opdracht tot overschrijving te willen geven.

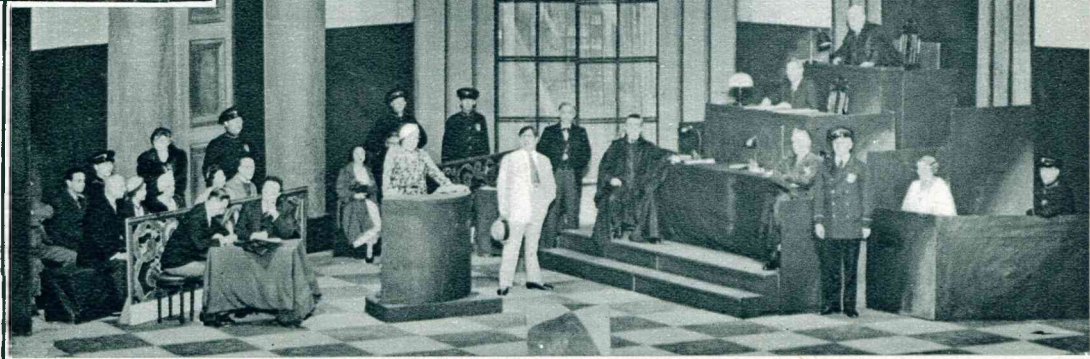
DE ADMINISTRATIE.

Ter gelegenheid van het 30-jarig bestaan van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap werd in het Kol. Instituut te Amsterdam een herdenkings-bijeenkomst gehouden. Z. Ex. Mr. H. P. Marchant (x), minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

Van Hier en Daar

In het theater Carré te Amsterdam wordt door het Nederlandsch Tooneelgezelschap opgevoerd: „Het Proces Vivian Ware en Dolores Divine”, onder regie van Constant van Kerckhoven. Een der scènes uit het stuk.

BOUBOULE, DE RIDDER VAN...

Bouboule met een collega in een „exotischen” dans.

Voor den bestraffenden blik van zijn vrouw verbergt de misdadiger zich onder zijn hoed.

De veroorzaakster van deze film, gereed om met haar splinternieuwen gemaal op huwelijksreis te lijgen in een vliegmachine.

Bouboule is 'n vroolijke, doch aan het gokken verslaafde taxi-chauffeur, die zijn goklust zoo ver heeft doorgedreven, dat hij zelfs, zonder dat zijn vrouw er iets van weet, er een renpaard op na houdt. Als hij op een goeden dag het dier bezoekt, wordt onderwijl zijn taxi gestolen, welk verhikel den anderen morgen eenigszins verfrommeld wordt teruggevonden. Als compensatie ontvangt hij een prachtige ring en dan blijkt hem, dat een modern meisje hem die poets gebakken had. Het lieve kind heeft namelijk haar al te schuchteren geliefde „ontvoerd”, om een gedwongen huwelijk met een ander te ontgaan. Om de eerste onkosten te dekken, heeft ze van thuis tevens een juweelenkistje geïnterneerd en daarom komt de politie er aan te pas. Het zou een zeer tragisch geval kunnen worden, indien Georg Milton, als Bouboule, maar een beetje dramatisch spel zou kunnen leveren. Maar dat kan hij niet en hij blijft een vroolijke Frans „to the bitter end”. Het is een zeer grappig verhaal, met een einde zoo gelukkig als men maar wenschen kan.

F. I. M.-FILM

Het optreden van een ballet vormt meestal het hoogtepunt van het seizoen in het Casino van een badplaats. Hier ziet men tevens de plek, waar het voortbluchtlige meisje „bija” gearresteerd werd...

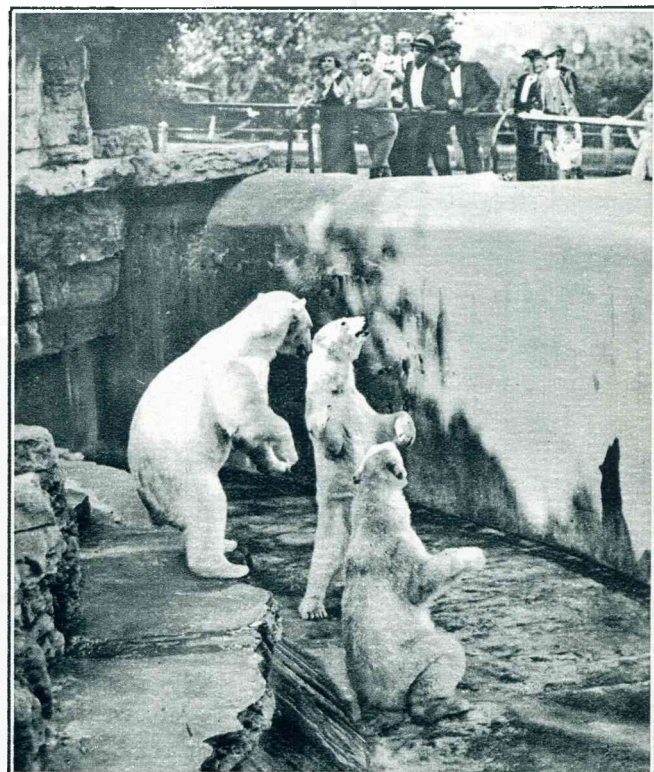
De stralende Pinksterdagen verlokten een Londensch artistieke vereeniging tot openluchtdemonstraties van Grieksche dansen in Hyde Park.

Van heinde en ver

Vijftien reizigers zijn gedood en honderdzesentwintig werden er gewond bij de ontzettende spoorwegramp, die er nabij Nantes in den vroegen morgen van den eersten Pinksterdag plaats vond door nalatigheid van den machinist.

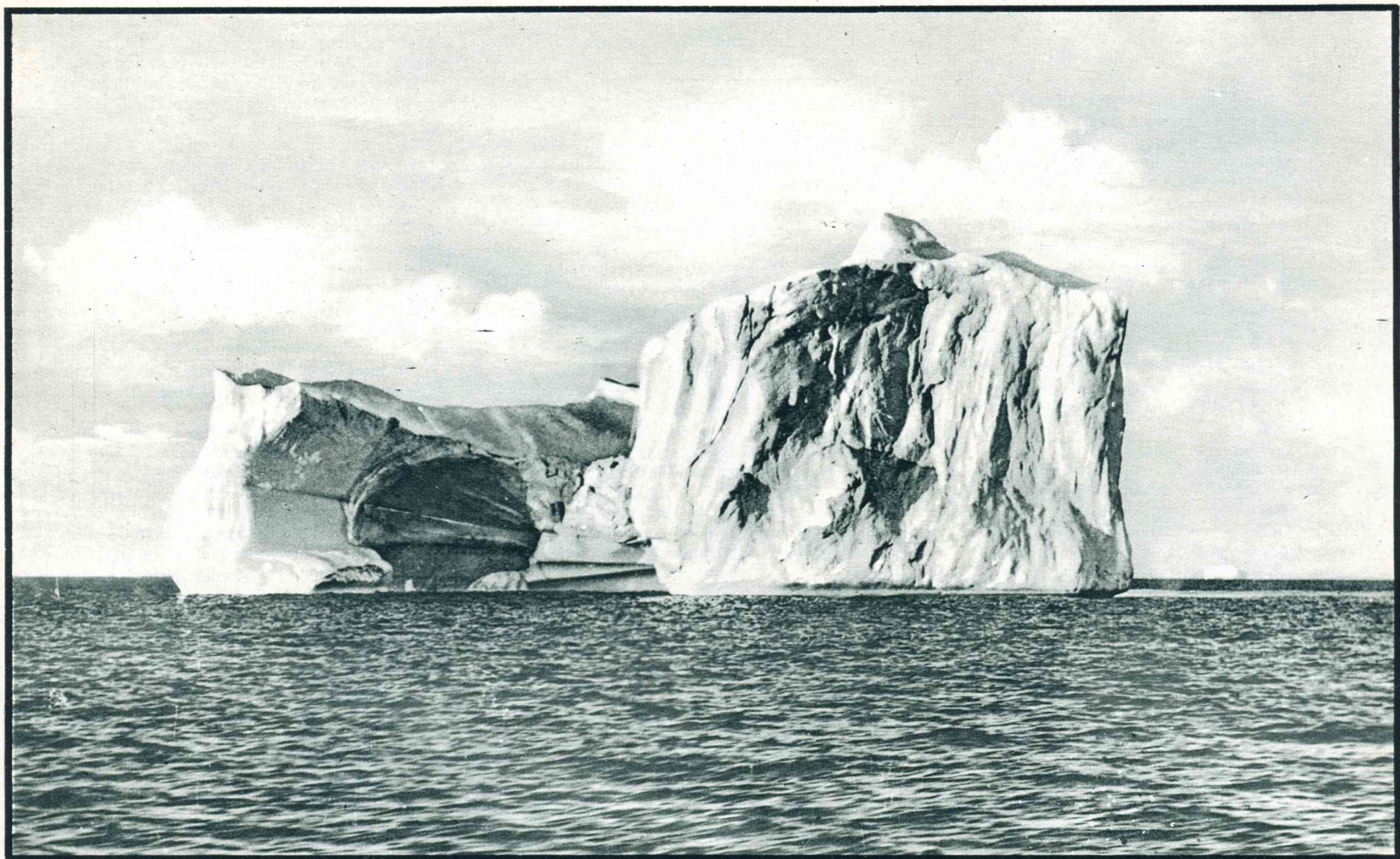
Onder hartelijke belangstelling van het publiek is Zaterdag te Bonn het huwelijk ingezegend van prins Wilhelm, oudsten zoon van den voormaligen Duitschen kroonprins, en Dorothea von Salviati, een afstammeling uit een oud Italiaansch geslacht.

Kan er niet een rolmopsje afvallen? Een hittegolf-tafereeltje in den dierentuin van St. Louis (V.S.).

Een interessante luchtfoto van de machtige gebouwencomplexen, waarin te Chicago de wereldtentoonstelling „De Eeuw van Vooruitgang” is ondergebracht.

Ijsbergen op drijft aan de Groenlandsche kust.

De Zwarte Mantilla

DOOR CARL CLAUSEN

Zeg, je gaat toch niet trouwen met die rijke Amy Leonard, hè?"

Een gebruint handje groef een kuil in het zand. Het andere werd op Mark Lavin's blooten arm gelegd.

„Natuurlijk niet, Luisa,” antwoordde de man, maar zijn stem klonk mat. Haar snelle, zuidelijke geest speurde onmiddellijk den klank van onoprechtheid in zijn stem. Ze maakte een ongeduldige beweging en trok het Spaansche manteltje, een omslagdoek van zwarte kant, dicht om zich heen.

„Dat doe je wel,” riep ze opgewonden uit. „En ik wil niet, dat het gebeurt! Je bent van mij! Ik zal haar alles vertellen van ons!”

Haar uitbarsting was meer een uiting van wanhoop dan van woede.

Lavin antwoordde niet, stond op, draaide zijn rug naar haar toe en staaide over de zee tot waar, op een halve mijl afstand, het water klotste tegen den halven cirkel van rotsen, welke de baai omsloot.

Lavin was wat men noemt „man van de wereld” met al de charme en de ondeugden, die een dergelijk personage in den regel bezit. Hij was een opvallende en tegelijk aantrekkelijke verschijning in zijn blauw badpak; een blonde reus met een huid, zoo blank als albast — de vergelijking is misschien wat afgezaagd, maar de eenig-juiste.

Het meisje keek hem van onder haar lange, fluweelige wimpers aan. Ze had het fijnbesneden gezicht van een aristocratische Spaansche, met donkere oogen vol gloed; ze was klein, maar buitengewoon sierlijk en lenig gebouwd.

„Mark, ik heb het niet zoo bedoeld,” fluisterde ze berouwvol.

„Waarom zei je het dan?” vroeg hij norsch, zonder het hoofd om te wenden.

„Omdat ik van je houd.”

„Je hebt 'n eigenaardige manier om dat te toonen!”

„Maar je bent toch van mij — zeg dat je van mij bent!”

„Natuurlijk!” antwoordde hij verveeld. Hij liet zich naast Luisa Silvatierra op het gloeiende zand vallen, nog steeds starend naar de rotsen aan den overkant.

„Ik geloof, dat je genoeg van me hebt,” zei het meisje na een poosje.

„Hoe kom je daarbij?” klonk het geprikkeld.

„Ik weet het!”

„Onzin!”

Dit was eigenlijk het geschikte oogenblik, om haar te vertellen, dat hij inderdaad genoeg van haar had, bedacht Lavin, maar wat hem nog nooit overkomen was ten opzichte van een meisje, hij was bang voor Luisa Silvatierra.

„Waarom ben je dan in twee weken niet bij me geweest?”

„Ik heb het druk gehad op de bank.”

„Te druk om mij op te zoeken? Dat zou je een half jaar geleden ook niet hebben gezegd, toen we elkaar pas kenden.”

„O, een half jaar geleden!” bromde hij.

„Ben ik dan misschien veranderd in dien tijd?” ze liet de zwarte mantilla van haar fijne schouders glijden.

Hij keerde zich half onwillig om en keek met half dichtgeknepen oogen naar haar.

„Je ziet er werkelijk te — aardig uit,” zei hij tenslotte, „dat is de kwestie.”

„Bedoel je, dat je je door mijn schoonheid van de wijs hebt laten brengen?” vroeg ze met iets kinderlijks in stem en oogopslag.

„Ja, zooiets.”

Ze lachte zonnig en wierp de mantilla over zijn rug. Een meisje wordt niet licht boos, wanneer een man haar vertelt, dat ze te mooi is.

„Je zult nog heelemaal verbranden,” was alles wat ze zei.

Hij bewoog zich niet, toen ze de dunne sjaal over zijn rug spreidde.

Een oogenblik tuurde ze peinzend in de verte, vroeg toen plotseling:

„Wat belet ons eigenlijk om gauw te gaan trouwen?”

„In de eerste plaats het feit, dat ik op de bank niet genoeg verdien en verder dat mijn carrière geruïneerd zou zijn,” antwoordde hij gemelijk.

De gedachte om met dit verarmde Spaansche meisje te trouwen, deed hem een rilling over den rug gaan! Dat was zijn bedoeling niet geweest!

„Ik weet heusch wel hoe ik met geld om moet gaan,” hernam ze zacht. „De Silvatierra's zijn niet voor niets twee geslachten lang arm geweest. En mijn naam zal je carrière niet in den weg staan. Ons geslacht is een van de oudste in Californië. Een Silvatierra was hier al gouverneur toen jullie ons land van Mexico wegkaaptten,” voegde ze er trotsch aan toe.

„Ja, dat weet ik wel.”

„Waarom zeg je dan dat het je vooruitzichten zal bederven, wanneer je met mij trouwt?”

„O, laten we er asjeblieft niet meer over praten,” weerde hij onvriendelijk af.

Ze zweeg. Haar blik bleef rusten op de zwarte mantilla, het eenige pronkstuk, dat was overgebleven van de kostbare kanten en juweelen der Silvatierra's.

Lavin bleef onbeweeglijk liggen en zweeg in somber gepeiker. Hij schold zichzelf uit voor een sentimenteelen idioot. Ja, concludeerde hij tot zijn

eigen onuitsprekelijke ergernis, er bestond geen kinderachtiger, overgevoeliger sterveling ter wereld dan Mark Lavin, tweede boekhouder van de Marina-bank in San Marco.

Hij had zijn kleine amourette met Luisa Silvatierra eerst onweerstaanbaar aantrekkelijk en romantisch gevonden, deels om haar ongewone, uitheemsche schoonheid en haar uitdagend, pittig persoontje, deels om het waas van romantische geheimzinnigheid, waarin het avontuur was gehuld. Ze woonde met haar broer, voor wien ze de huishouding deed, in het oude, verweerde huis op de rotsen boven hen — het eenige overblijfsel van de uitgestrekte bezittingen der Silvatierra's.

Francisco Silvatierra, Luisa's broer, liet den dorren grond om zijn huis braak liggen. Zooals de meeste Spanjaarden van het oude régime, die door gewetenlooze speculanten van hun land beroofd waren, had hij het voordeeliger geoordeeld, in den handel te gaan. Hij had zich een positie bij een scheepvaartmaatschappij weten te verwerven en verdiende genoeg voor zijn zuster, zichzelf en de oude Mexicaansche dienstbode, die het ruwe werk voor Luisa deed.

Francisco's ideeën over hetgeen voor zijn zuster gepast en ongepast was, zouden door de meeste

menschen waarschijnlijk voorhistorisch worden genoemd, maar men moet niet vergeten, dat zij het product waren van de eeuwenlange traditie van een fier, trotsch en sterk aan het verleden gehecht ras, dat de eer der familie als het hoogste goed beschouwde.

Als hij geweten had, dat zijn zuster zich verstoutte bezoek te ontvangen — terwijl hij niet thuis was — van een vreemden man en met dien man alleen te wandelen en zelfs te zwemmen, zou hij haar met Manuela, de oude Mexicaansche dienstbode, die Luisa geheimhouding had laten zweren, in den toren van hun verweerde woning opgesloten hebben.

Misschien was hij nog wel verder gegaan. Het oude, zilver-ingelegde musket boven den schoorsteenmantel was een voortreffelijk afweermiddel tegen stroopers, zooals sommigen van zijn heetgebakerde voorouders hadden ontdekt....

Lavin wist, dat, als het meisje het in haar hoofd zou halen, te trachten munt te slaan uit iets, dat hij als een onschuldig, sentimenteel en amusant avontuur had beschouwd, het er leelijk voor hem zou uitzien. Hij gevoelde niet den minsten lust om Senor Francisco's bekwaamheid als scherp-schutter aan den lijve te ondervinden, of zelfs maar het middelpunt van onaangename schandaalpraatjes te worden. Dit laatste zou hem op het

oogenblik wel zeer ongelegen komen, nu hij enkele dagen geleden door een buitengewoon handige, weloverlegde hofmakerij erin geslaagd was, zich te verlobben met Amy Leonard, de dochter van den president-directeur van de Marina-bank, waar hij werkzaam was.

Amy was een modern meisje en absoluut niet bekrompen, maar hij twijfelde er toch aan, of ze modern genoeg was, om er in te berusten dat haar verloofde, terwijl hij alles in 't werk had gesteld, om haar hand te veroveren, zich ook nog met een ander meisje had ingelaten!

Lavin huiverde bij de gedachte, dat zijn met zorg uitgedachte en uitgewerkte plannen op het laatste moment, nu hij op het punt stond den oogst binnen te halen, zouden mislukken. De millioenen van de Leonards stonden op het spel!

Dit alles woelde in Lavin's gekwelde hersens, toen de stem van het meisje hem uit zijn overpeinzingen wekte:

„Je bent zeker boos, omdat je niet zooals anders bij me kunt theedrinken. Maar ik heb je straks al gezegd, dat het heusch niet gaat. Manuela moest boodschappen doen in San Marco, de arme oude ziel is in geen maand de deur uit geweest. En je kunt toch niet meegaan, als ik alleen thuis ben.”

Lavin moest inwendig lachen om deze voor zijn gevoel hopeloos ouderwet-sche opvatting, maar aan den anderen kant kwam Manuela's afwezigheid hem bijzonder gelegen. Hij had erg opgezien tegen een tête-à-tête met Luisa in het bijzijn van deze schrandere oude vrouw. Hij wierp een blik op het eenzame, oude huis, hoog boven hen op de klippen. Het was de eenige menschelijke woning op meer dan een mijl afstand en toen bleven zijn oogen rusten op de rotsen, waartegen de branding in schuim uiteen spatte. Ditmaal keek hij er met meer dan gewone, met onderzoekende en overwegende aandacht naar.

„Vind je niet, dat je de heele zaak een beetje overdrijft?”

„Ik weet niet wat ik moet denken,” antwoordde ze mistroostig.

„Kom,” zei hij bruusk, terwijl hij opstond en de zwarte mantilla op het zand wierp. „Laten we nog wat gaan zwemmen. Ik moet zoo naar de stad terug.” Hij tuurde naar de zee, zijn oogen met de hand beschutend tegen het zonlicht. „We zwemmen met een lekker vaartje langs de rotsen en weer terug.”

Ze volgde zijn blik tot waar de schuimende golven tegen de kust sloegen.

„De zee is erg onstuimig,” zei ze weifelend. „En het getij is ook niet geschikt.”

„Onzin,” riep hij over zijn schouder, terwijl hij in het water sprong. „Het moet een raar zeetje zijn, waar ik niet tegen op kan. Kom, ik help je wel een handje.”

Luisa nam de mantilla op, legde haar verder op het strand buiten het bereik van de golven en volgde hem.

Ze hadden vaker, bij gunstigen wind en getij, dezen afstand samen gezwommen. Maar ditmaal waren zij nog niet ver gekomen, of Luisa voelde dat de onderstroom

Uit de stad der wereldtentoonstelling. — Het groote warenhuis van Chicago verlicht.

Uit de stad der wereldtentoonstelling. — Een der indrukwekkendste bouwwerken van Chicago is het enorme huis van de Shell Oil Company.

trok en dat ze al haar kracht noodig had, om tegen de onstuimige golven op te tornen. Ze riep Lavin een waarschuwing toe, maar hij was al in de branding, dus er zat niets anders op dan vol te houden. Het lukte, ze bereikte een kalm stuk en zwommen langzaam en rustig naast elkaar voort, hun krachten sparend voor het zwaarste deel, dat ze nog voor den boeg hadden — den terugweg.

Toen ze halverwege waren, voelde Luisa, dat de strooming van het getij haar naar de rotsen aan haar linker kant trok. Ze deed een wanhopige poging, om weer in het midden van het water te komen, maar de wild-kokende golven maakten haar beenen machteloos. Toen trachtte ze een uitstekende landpunt dichtbij te bereiken, maar ze merkte dat ze niet vooruitkwam.

Lavin vervolgde langzaam maar gestadig zijn weg; zijn kracht was tegen die van den stroom opgewassen en hij slaagde erin niet naar links af te drijven, waar de branding gevaarlijk trok. Luisa schreeuwde of riep niet; ze wist dat hij genoeg had aan zichzelf. Ze vocht nu weer met al de kracht van haar lenig, jong lichaam, om het midden van het water te bereiken en aan de zwarte, dreigende rotsen te ontkomen.

Eenmaal meende ze, dat hij omkeek: toen werd ze door een draaikolk gegrepen en een oogenblik later heen en weer geslingerd door stroom en tegenstroom. De woelende wilde wateren sloegen over haar heen, ze werd overspoeld en neergetrokken, als door een onweerstaanbaar luchtledig iets. Het donderend geweld van de kokende, botsende watermassa's verdoofde haar; ze voelde een vreemde benauwenis, die haar adem scheen af te snoeren — ze trachtte Lavin te roepen, zag nog, hoe zijn armen glansden, terwijl hij met lange slagen voortzwoom. Toen was alles verdwenen.

Zoodra Lavin weer den zandigen bodem onder zijn voeten voelde, waadde hij haastig, zonder om te zien, naar de kust en liep naar de rotsachtige kaap, waar hij zich altijd verkleedde. Snel trok hij zijn kleeven aan en liep toen haastig naar de droge bedding, die den loop van de rotsen volgden. Toen hij zich in het dichtst van de wilgenboschjes, waar mede de bodem daar bedekt was, bevond, meende hij vaag het geronk van een motorboot te hooren. Hij stond stil om te luisteren, hoorde echter verder niets, kwam tot de overtuiging, dat hij zich vergist moest hebben en vervolgde zijn weg. Hij ontmoette niemand en bereikte na een half uur de buitenwijken van San Marco.

* * *

Het was zes uur, toen hij op zijn flat terugkwam. Hij maakte op zijn gemak toilet, belde toen Amy Leonard op en herinnerde haar aan hun afspraak om acht uur.

„Hoe zou ik dat nu vergeten, Mark?” antwoordde ze. „Ik kom je om acht uur wel met den wagen halen.”

„Prachtig,” zei hij. „Ik doe mijn smoking aan.” „Dat is maar goed ook, anders maakte ik het uit,” klonk het plagend. „Boven een zwarte jas lijkt je blonde hoofd op dat van een jongen god.” Hij lachte, gevlend door haar plagerij.

„Je bederft me in den grond met je complimentjes, Amy. Nu, tot straks.”

Hij hing den hoorn op en glimlachte bij het

visioen van zichzelf naast Amy in haar luxueuze nieuwe auto door de straten van San Marco rijdend. Geen verontrustende gedachte wierp een schaduw op het vooruitzicht van een heerlijken avond: het eenzame stuk strand, de onstuimige zee, de sterke stroom, Manuela's afwezigheid — het had eenvoudig niet beter gekund. Ze zouden de mantilla op het strand vinden. Als zij later — hij huiverde even bij de gedachte — gevonden zou worden, wel — dan zouden ze denken, dat ze was gaan zwemmen en dat de sterke getijstroom haar had gegrepen.

* * *

Amy Leonard was dien avond bijzonder opgewekt en haar vroolijkheid verhoogde haar charme nog.

„Nu ons engagement er door is,” zei ze lachend, „moet je me eens eerlijk wat vertellen, Mark. Je hebt toch ook al je oude vlammen begraven, hè?”

„Ik heb er geen te begraven,” antwoordde hij met een poging om schertsend te praten.

Ze hief den vinger dreigend naar hem op.

„Je wilt toch niet beweren, dat ik het eenige meisje ben, waar je ooit verliefd op bent geweest? Dat zou mijn ijdelheid een vreeselijken schok toebrengen. Ik was overtuigd, dat ik het eindresultaat was van zorgvuldige vergelijkende studies en jarenlange ondervinding.”

Hij lachte, in een gevoel van onbeschrijfelijke verlichting.

„Och ja, ik heb natuurlijk wel enkele meisjes gekend,” stemde hij luchtig toe, op een toon die deed vermoeden dat die „enkelen” met „velen” moesten worden vermeerderd.

„Zoo mag ik het hooren!”

Ze babbelden genoeglijk, dansten en spraken toen — ernstiger — over de toekomst. Amy was een meisje, dat wist wat ze wilde — haar energiek doorzettingsvermogen had ze van haar vader — en ze had dezen weten te bepraten haar een stuk terrein aan de baai te geven om op dit mooie punt haar toekomstige woning te doen verrijzen, ofschoon de oude heer Leonard al plannen had laten ontwerpen voor een groot hotel, dat hij daar wilde stichten.

(Slot volgt).

Een Poolse journaliste, die een reis maakte door Nederland, was het opgevallen, dat ons volk zoo bedaard, bijna apathisch van dag tot dag leeft, en dat het over een aanstekelijke bedaardheid, en een bijna Oostersche gelijkmoedigheid beschikt. Deze ongetwijfeld scherpzinnige dame had ook de moeite genomen de oorzaken van het bestaan dezer eigenschappen op te sporen en was tot de conclusie gekomen, dat deze zijn gelegen in.... het gebruik van koffie en van tabak. Zij meende, dat de invloed van deze beide „verdovende middelen” zoo groot was, dat hij ons heele volkskarakter beïnvloedde.

Wij deelen deze meening alleen als aardige bijzonderheid mede, niet om er onze instemming mee te betuigen. Een ding is echter zeker: de liefde voor de tabak prent men ons van jongsaf in. Wij worden in onze huiskamers onthaald op spreken als: „Het is geen man, die niet rooken kan,” of „Een goede rooker is geen onruststoker,” en men kan op dergelijke zegswijzen alleen maar aanmerken, dat ze heelemaal niet waar, of tenminste niet heelemaal waar zijn. Dan is er nog een eigen-

Ze leeren het nooit.

De sigaar, die tot Zondag bemaard werd.

OVER ROOKEN, ROOKERS EN ROOKSTERS

Jat het hem wel become.

De debater spreekt met de sigaar tusschen de vingers.

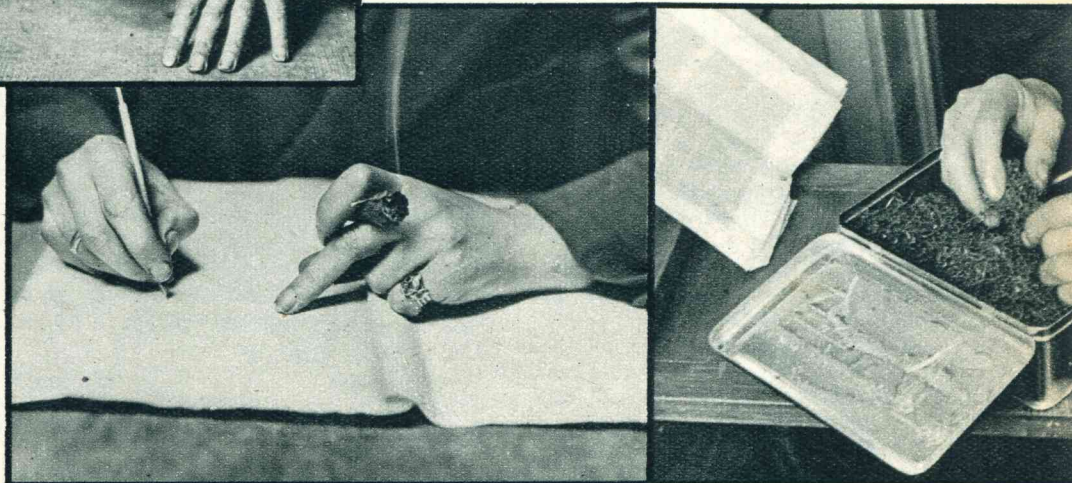

aardig verschijnsel, dat n.l. de eerste kennismaking met de tabak bij ons via de poëzie gaat. Wij hebben immers allemaal in onzen schooltijd het schoone gedicht uit het hoofd moeten leeren, dat begint met de onvergetelijke woorden:

„Wel oudje, smaakt het pijpje goed?
't Is echte meerschuijn naar het schijnt.”

Het waren deze regels, die ons aanzetten de lang voorgenomen overtreding van het ouderlijk rookverbod te begaan — onkundig, als we waren van de draaierige en onsmakelijke gevolgen. Maar reeds in de jeugdijaren blijkt de voorliefde van sommige menschen, om juist dat te doen, wat verboden is, en wat schadelijk voor hen moet zijn.

Of rooken inderdaad schadelijk is? De gezondheid van een normaal mensch kan wel ettelijke sigaren,

De secretaris kan geen notulen schrijven zonder zijn onafscheidelijke sigaar.

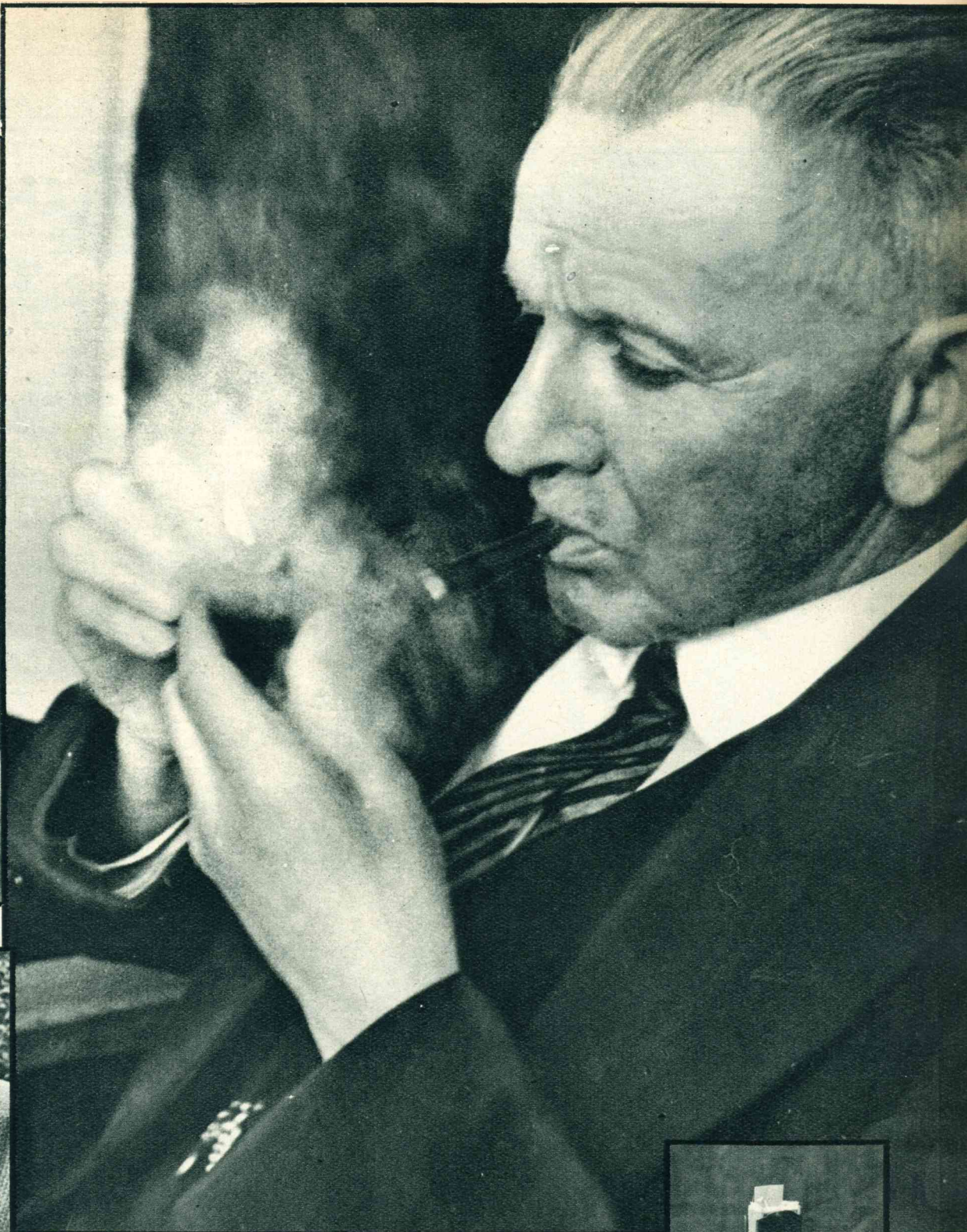
De pijp goed stoppen is zoo eenvoudig niet als het schijnt.

Aanpassen.

Achter het huis is een rustige gelegenheid om te oefenen.

Dat komt een mensch toe na een dag werken.

sigaretten en pijpen per dag verdragen? Maar of het bevorderlijk is voor het menscheijk lichaam, om van voor het ontbijt tot in bed de eene sigaar na de andere aan te steken, lijkt ons toch wel erg twijfelachtig. En dat het geld, hetwelk in rook vervliegt, voor 'n groot deel anders en beter besteed kan worden, is eveneens wel zeker.

De statistiek heeft daaromtrent kort geleden schrikbarende cijfers gepubliceerd. Voor miljoenen wordt ieder jaar in Nederland verrookt. Een nietrookend man wordt door sommigen nog altijd als niet heelemaal „vol” aangezien. En de dampende jongedame?

Stilleven.

Het rookcompartiment in de treinen is altijd het drukst bezet.

Als meneer des morgens naar kantoor gaat.

Die wekt onwillekeurig den lachlust van alle ervaren rookers. Ze denkt, dat het elegant staat, maar eigenlijk doet ze onweerstaanbaar denken aan een... waterdrinkende kip; bij ieder haaltje gaat het hoofd ver achterover, omdat de lieve oogen zoo slecht tegen den rook kunnen.

Neen, dat moesten de dames aan ons overlaten; al was het alleen maar, opdat de man nog één terrein overhoudt, waarop hij de baas is.

Sport van de Week

Voetbal bij 80 graden hitte. H.F.C. en Blauw Wit te Haarlem in actie. Kiekje voor het doel der zebra's, waar de verdediging uitstekend werk deed

Blauw Wit nog niet verloren. Nog een spelmoment uit den wedstrijd tegen H.F.C. te Haarlem, welken de stadionmensen met 4-2 wonnen. Ook deze foto is voor het Amsterdamsche doel genomen.

Onze gelukwensen aan het O.V.V.O.-team, dat zich naar wij aannemen ook in de hoogere afdeeling wel krachtig zal weren. De leidende rol, welke deze hoofdstedelijke voetballers reeds enige jaren achtereen in de 3e klasse hebben vervuld, geeft reden genoeg om te veronderstellen dat O.V.V.O. 2e-klasse-fähig is.

De Nederlandsche Korfbalbond bestond 2 Juni j.l. 30 jaar. Hoewel dit zesde lustrum op zeer bescheiden wijze herdacht werd, meenen we dit feit toch niet geheel onopgemerkt te mogen laten voorbijgaan en we kunnen

De korfbalwedstrijd Amsterdam-Den Haag om den A.K.B.-beker eindigde Zondag in een 2-6 overwinning voor de bezoekers. Spelmoment uit deze ontmoeting.

dan ook niet nalaten het bestuur van den N. K. B. onze gelukwensen aan te bieden. In het bijzonder geldt dit den heer Broekhuijsen, den man die korfbal in ons land importeerde en vanaf de oprichting van den bond nog steeds de voorzittersfunctie bekleedt. Het was van den A. K. B. derhalve een goede gedachte om, waar de meeste officials door den Zaterdagavond gehouden feestmaaltijd toch in Amsterdam vertoefden, den Eersten Pinksterdag de jaarlijksche ontmoeting om den A. K. B.-beker te doen plaats vinden. Ditmaal fungeerde Den Haag als tegenstander voor het Amsterdamsche twaalftal. Dit treffen, dat op het Westerkwartierveld plaats vond, bracht de Amsterdammers een teleurstellend resultaat. Met liefst 6-2 moesten ze in de Hagenaars hunne meerderen erkennen, en dat terwijl de rust nog wel met een 1-0 voorsprong voor Amsterdam intrad. Als verzachtende omstandigheid kunnen we aanvoeren, dat van het oorspronkelijk gekozen dames-zestel vijf stuks verhinderd bleken, waardoor te elfder ure een aantal plaatsvervangsters aangezocht moesten worden, die, hoewel ze hun uiterste best deden, op den duur toch niet tegen hun Haagsche collega's opgewassen waren.

Trots het zeer warme weer werd er nog vlot en in behoorlijk tempo gespeeld, terwijl de publieke belangstelling ook nog alleszins bevredigend te noemen was.

Eigenlijk is het ook te warm om over voetbal te schrijven. Met een enkel woord willen wij echter de prestaties van King Soccer's slachtoffers toch nog beschouwen.

Blauw Wit heeft zijn vrienden verrast door een overwinning op H.F.C. in Haarlem, waardoor de zebra's ineens weer een kansje hebben gekregen. Of dit een kans zal worden hangt voorloopig alleen van Zeeburgia af. De Zeeburgianen moeten nu ook nog van H.F.C. winnen, wil men de Haarlemmers voor een nieuw probleem plaatsen.

Slaagt dus H.F.C. er Zondag te Amsterdam niet in het ééne benodigde puntje te bemachtigen, dan ontbrandt de strijd opnieuw. Een halve competitie op neutrale velden. 't Zal dan half Juli worden voor het voetbalfeest geheel achter den rug is. Mogen de spelers de schande overleven.

De hoofdstad is op 2en Pinksterdag tevens een nieuwen 2e-klasser rijk geworden. Dit als compensatie voor het verlies van D.E.C.

O.V.V.O. is er n.l. in geslaagd in Hoorn gelijk te spelen tegen Hollandia en promoveert thans.

Uw geluk is op komst!

Reeds 4 JULI a.s. trekt de
E.N.B.O.F. loterij

De loterij met reuze winstkans op
schitterende prijzen naar Uw eigen keus
Goedgekeurd bij Ministerieel besluit d.d. 2 Jan. '33

HOOFDPRIJS f.w.v. f 10.000.-

2e Hoofdprijs ter waarde van f 2.000.-

3e " " " " - 750.-

4e " " " " - 500.-

Verder prijzen ter waarde van f 100.-,
f 50.-, f 25.- enz.

Een prijs naar eigen keus komt nooit onpas!

TREKKING reeds 4 JULI a.s. ten over-
staan van Notaris F. W. A. J. van Peski

750 Schitterende Prijzen

24000 Loten, per lot f 2.50. — Bestel-
ling per postwissel of giro no. 185959
M. Bruijn, Hennewierstr. 18a, Rotterdam

**„ENBOF” loten
zijn en blijven de „BOF” loten!**

De baten komen ten goede aan de Wed. en Weezen
van den 1e Nederl. Bond van Oud-Onderofficieren

**Dezelfde
prijs!**

Selecta $\frac{1}{2}$ K.G. F 1.75
(blauwe doozen) $\frac{1}{4}$ K.G. F 0.90
Royal $\frac{1}{2}$ K.G. F 2.—
(witte doozen) $\frac{1}{4}$ K.G. F 1.—
Excellent $\frac{3}{4}$ K.G. F 2.25
(crème doozen) $\frac{1}{4}$ K.G. F 1.12 $\frac{1}{2}$

U betaalt de bonbons. Maar de
smaakvolle doozen kosten U
niets. Een pond van een half
pond van de bekende Droste-
bonbons in zoo'n doos, wordt U
naar denzelfden prijs berekend
als los-uitgewogen bonbons.

En wat oogt dat veel prettiger!
Wat geeft dat, in al z'n eenvoud,
een allerkeurigst cachet, zoo'n
doos Droste-Bonbons.

In de doos vindt U een plaatje voor Uw album „Bali”.

Droste

ALTIJD WELKOM!

DAGEN LANG HOOFDPIJN

Een middel dat verbetering bracht....

Een onverwachte gewichtsafname!

Uit dankbaarheid voor het succes
dat zij met Kruschen Salts had,
schrijft een vrouw ons den volgen-
den brief:

„Voordat ik Kruschen nam had ik
veel last van reumatiek en hoofdpijn,
soms dagen achtereen. Gewoonlijk
liep ik rond met een verband om mijn
hoofd, omdat dit de pijn iets ver-
lichtte. 's Ochtends waren mijn ledematen
meestal zoo stijf, dat ik nauwelijks
kon opstaan. Nu heb ik zeer
zelden hoofdpijn en 's morgens voel
ik me frisch en uitgerust. Tevens wil
ik nog vermelden, dat mijn gewicht
verminderd is van ruim 76 kilo tot
57 kilo. Zes maanden nam ik Krus-
schen Salts voor ik voelde, dat ik
inderdaad beter werd. Nu zou ik het
nooit meer willen missen.
Mevr. W. H. C.”

Meestal beginnen de hoofdpijnen
wanneer Uw inwendige machine niet
goed functioneert — wanneer Uw
afvoerorganen onvoldoende werken
en Uw organisme niet meer vrij
houden van afvalstoffen. Het gevolg
is, dat onzuiverheden in Uw bloed
komen. Laat daarom de zes zouten

van Kruschen Uw afvoerorganen —
nieren en ingewanden — aansporen
tot regelmatige werking, zooals dit
voor een gezond lichaam noodig is.
De „kleine, dagelijksche dosis”
Kruschen Salts zorgt dat alle afval-
stoffen geregeld en volkomen uit het
lichaam verwijderd worden. Het ge-
volg van deze inwendige schoonheid
is, dat verfrist en vernieuwd bloed
door Uw aderen stroomt. U voelt
zich gezonder en energiever, vrij van
hoofdpijnen, vermoeidheid, zwaar-
lijvigheid en dergelijke hinderlijke
kwaaltjes.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp. N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

KOOPT GEADVERTEERDE ARTIKELEN

Bruin worden

onder bescherming van

NIVEA of NIVEA-OLIE

Beide bevorderen het bruin worden en doen het
gevaar van zonnebrand verminderen. Men zal
U bewonderen om Uw gezonde, bruine huidskleur.
Maar nooit met een nat lichaam een zonne-
bad nemen en steeds van tevoren inwrijven.

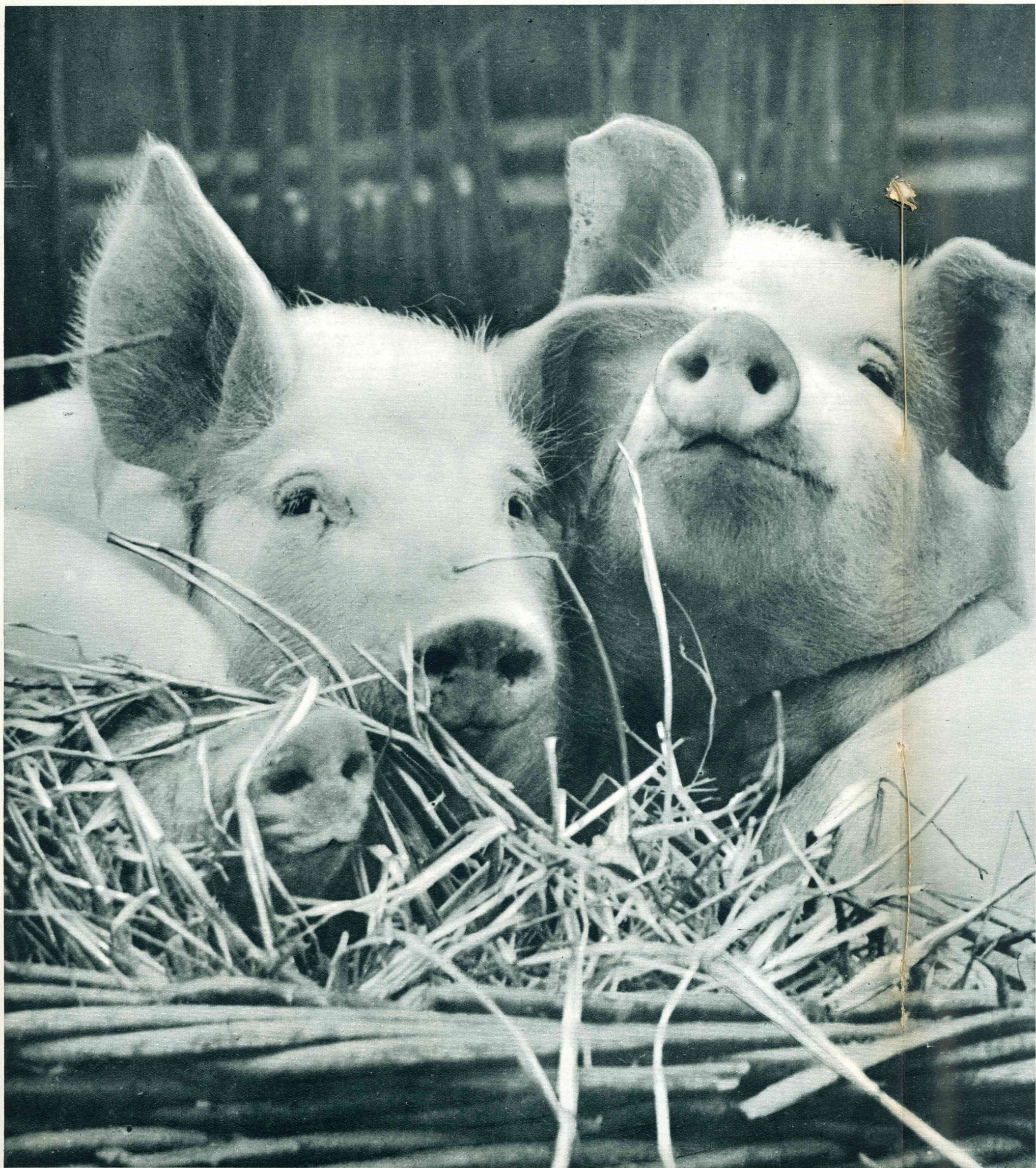

Nivea van 20 tot 90 Ct.
Nivea-Olie 75 en 120 Ct.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Nivea en Nivea-
Olie zijn niet te
vervangen en niet
na te maken, want
alleen zij bevatten
het aan het huidvet
verwante Eucerit.

VARKENS KIIKEN U

ENS KIIKEN U AAN

VROUWENLEVEN

Gehaakte Sprei

De hierbij afgebeelde spreij is gehaakt van onverschietsbaar katoen, dat in vele mooie kleuren verkrijgbaar is.

Men kan deze spreij haken in iedere gewenschte grootte, omdat zij uit verschillende smalle banen is aaneengezet, en men die banen zoo lang kan haken als men wenscht.

Men begint voor elke baan met het middelste figuur, 'n soort ladder, die men haakt voor de geheele lengte van de spreij. Hiervoor haakt men eerst 10 losse steken, waarvan de 3 laatste voor het eerste stokje moeten dienen; dan haakt men het 1ste stokje in den 4den losse st. en daarnaast nog 6 stokjes, zoodat er 'n blokje wordt gevormd van 8 stokjes. Op deze stokjes haakt men weer 8 stokjes, waarbij weer 3 losse st. komen in de plaats van het 1ste stokje. Dan haakt men 5 losse st., 1 stokje op den 4den losse, 1 stokje op den 5den losse en nog 5 stokjes op de eerste 5 van de vorige 8 stokjes, men keert dan 't werk om, haakt 3 losse in plaats van 't 1ste stokje en verder 7 stokjes op de vorige, zoodat er weer 'n blokje wordt gevormd van 2 toeren 8 stokjes. Hierna volgen weer 5 losse, 2 stokjes op den 4den en 5den losse en nog 5 stokjes op de eerste 5 van het vorige blokje. Zoo gaat men door, na elk blokje verspringend, tot men voldoende heeft voor de geheele lengte van de spreij.

Om deze gehaakte „ladder” heen, die het midden vormt van iedere baan, worden 8 toeren gehaakt.

1ste toer: 1 vaste st. op de uiterste punt van 'n blokje, 5 losse, 1 vaste st. op de uiterste punt van het volgende blokje. Aan het begin en aan het einde van de „ladder” haakt men echter, in plaats van 5, 2 keer 10 losse steken voor de hoeken; op onze foto zijn deze grootere openingen duidelijk te zien.

2de toer: 1 losse, 1 stokje, telkens herhalen. Hierbij slaat men telkens, tusschen 2 stokjes, 1 st. over van den vorigen toer; er moet steeds 1 stokje komen boven elken vasten st. van den vorigen toer. Bij de hoeken worden bij de 10 losse steken geen steken overgeslagen, doch haakt men in elken steek 1 stokje en na ieder stokje 1 losse st.

3de toer: 7 losse st. waarvan de eerste 3 later in de plaats van 'n stokje komen, 9 vaste st. De vaste st. begint men zóó, dat men uitkomt boven de 2de punt. Dan * 4 losse, 1 stokje op 't 2de stokje van den vorigen toer (men slaat dus 1 stokje over), 4 losse st., 1 stokje overslaan, 9 vaste st. Vanaf * den geheelen toer herhalen.

4de toer: Men haakt nu weer 1 stokje op elk

stokje van den vorigen toer en 1 stokje aan weerskanten daarvan, dus, in plaats van 1 telkens 3 stokjes, na elke 3 stokjes 4 losse st. en 7 vaste st. midden op de 9 vaste st. van den vorigen toer, zoodat er dus aan weerskanten 1 st. overblijft. Verder den geheelen toer herhalen: 4 losse, 3 stokjes, 4 losse, 7 vaste st.

5de toer: In plaats van 3 haakt men nu telkens 5 stokjes midden op de vorige en in plaats van 7 vaste slechts 5 vaste, midden op de vaste st. van den vorigen toer. Tusschen stokjes en vaste st. in weer telkens 4 losse st.

6de toer: Midden op de 5 stokjes van den vorigen toer haakt men 3 stokjes, 4 losse st., 3 stokjes. Daarbij slaat men het 3de stokje van den vorigen toer over. Verder telkens: 4 losse, 3 vaste st. midden op de 5 vaste van den vorigen toer, 4 losse en alles weer herhalen van af het begin.

7de toer: 3 stokjes op de 3 van den vorigen toer, 4 losse en dan, in het middelste gaatje van den vorigen toer: 1 stokje, 4 losse st., 1 stokje. Verder: 4 losse st., 3 stokjes op de 3 uit den vorigen toer, 4 losse, 1 vaste st. midden op de 3 vaste van den vorigen toer, 4 losse, enz.

8ste toer: 3 stokjes, 5 losse st. en 1 vaste st. in den 1sten losse daarvan om 'n picot te maken, vervolgens 1 stokje in het 1ste gaatje, 1 picot in 't middelste gaatje; 1 stokje, 1 picot, 1 stokje; 1 picot, 1 stokje in het volgende gaatje, 1 picot. Er komen dus in het geheel 5 picots voor den rand. Hierna 3 stokjes en daarna

herhaalt men weer alle st. van het begin af.

Wanneer men de volgende banen haakt, werkt men, bij den laatsten toer, telkens de nieuwe baan vast aan de vorige met de 3 middelste picots.

Men haakt dan 2 losse st., haakt 1 vasten in den middelsten steek van de tegenoverliggende picot van de vorige baan, haakt dan weer 2 losse en nu weer 1 vaste in den 1sten losse st. om de picot af te maken.

THERÈSE

Boodschaptasschen

Op bijgaande tekeningetjes zien we 'n paar praktische boodschaptasschen. We kunnen hiervoor moderne gestreepte ribstof nemen, die zeer sterk is en in frissche strepen verkrijgbaar.

We knippen voor no. 1 twee rechthoekige stukken waarbij de streep dwars loopt. Deze voor- en achterkanten worden verbonden door een bies van 10 c.M. waarvan de streep over de lengte loopt, en die aan één stuk geknipt kan worden indien de stof dit toelaat. Deze bies loopt onder door. Vervolgens wordt weer een bies van 10 c.M. geknipt, welke van 't midden voor naar onder en vervolgens achter door loopt.

Dit is de band waaraan de ringen komen. De bies wordt stevig opgenaaid. Bij begin en eind halen we de ringen er door, slaan de stof om en naaien ze vast. Deze ringen kunt u kant en klaar koopen van hout of bamboe, en u omwindt ze met reepen van dezelfde stof. Indien u bijvoorbeeld dunne ijzerdraadringen gebruikt, welke men kan koopen in lampekazaken, dan kunnen deze heel goed om stevigte te krijgen eerst omwikkeld worden met oude lappen katoen, en daarna met het gestreepte goed.

De bies, waaraan de ringen komen, is speciaal aangebracht om stevigte aan de tasch te geven.

Men kan de rafels wegwerken door ze af te biezen met gekleurd linnen band.

Bovenaan ziet u een dergelijke tasch. De voor- en achterkant ervan zijn van boven met ronde hoeken, het stuk dat in 't midden ertusschen wordt gezet, loopt precies rond mee, doch u behoeft slechts een rechten reep te knippen. In het midden van deze bies, die bij dit model ook van boven doorloopt, maakt men een rechten inknip, een spleet welke voorzien wordt van 'n ritssluiting. Deze citybag-vorm krijgt een zelfde bies opgestikt voor de ringen. In beide tasschen kan 'n bodem gebracht worden van dik karton, dat men bekleeft met dezelfde stof; het geheel naait men rondom vast aan den bodemreep.

D. D. L.

„Kannertegen“

„Kannertegen!“

Kannertegen dankt zijn naam aan een enthousiaste Everlasting-breister. „Everlasting kan er tegen“ placht zij te zeggen, als iemand haar vroeg of de prachtige teere kleuren van haar Everlasting-werkstukken het wel tegen de vereende krachten van zon, weer en de wasvrouw zouden uithouden.

En U weet: 'n papegaai praat alles na, wat hij vaak hoort. 't Beest riep zoo vaak: „Kannertegen... Kannertegen“, dat ieder hem zoo ging noemen.

Waar breiend Nederland vol van is, daar staat een geestdriftig papegaaienhart voor in gloed!

Everlasting
KAN ER TEGEN!

● 46 kleuren, Indanthren-geverfd, volgens het „TROLASOL“-systeem, dat zon-, wasch- en kleurechtheid waarborgt. Plus een zeldzaam goede kwaliteit „ongebleekt“ - de moeite waard om die te probeeren! Gegarandeerd gewicht 100 Gram.

N.V. STOOBANDFABRIEK VAN ENGELN & EVERS - HEEZE (N.B.)

Magische kracht

Waarom U nog langer te ergeren aan die overvloedige haartjes? Er is immers Eau Taky, waarmee ge in een oogwenk die lastposten kunt verwijderen • Eau Taky slaat alle andere methoden • Het laat geen onaangename lucht na, geeft geen hinderlijke roode vlekken op de huid en vernielt het haar met wortel en al • Het is met recht water met

een magische kracht • Zelfs de storende zwarte puntjes zijn er niet meer • Ge krijgt een lieleblanke huid, zoo zacht als fluweel • Probeer 't vandaag nog • Overal verkrijgbaar à Fl. 0,90 de gewone flacon en Fl. 1,25 de flacon met applicator. 507

Kuypers & Co., Amsterdam

**EAU
TAKY**

Vasenol

TOILET-POEDER

Verhelder
Uw
glimlach
door

ERASMIC Tandzeep

FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.
X ESD 320-0259A

Chrysanten

Eene voortreffelijke
melkchocolade in den
vorm van Chrysanten

RINGERS

Let op den naam!

Nieuwe Prijs 2 Ct.
PER BLOKJE.

Alleenverkoop voor Nederland en Koloniën:
A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V.
Rotterdam.

HN-9

Gaat U morgen fietsen?

Vergeet dan niet Uw pakje Wrigley's. U weet bij ondervinding hoe Wrigley's Kauwgom Uw uithoudingsvermogen verhoogt, want 't houdt den mond frisch, lescht den dorst en doet vermoeidheid vergeten.

Twee soorten: P.K. (zuivere pepermuntsmak), Spearmint (pittige kruisemuntsmak), 5 per pakje cent.

WRIGLEY

DE BITTERE KEEK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

De lange, slanke figuur van Alan Beckwith verscheen op den drempel. Zijn oogen gingen wijd open, toen hij naar binnen keek, en zijn stem klonk koud van woede.

„Wat is dat?”

Nick Webb was geen lafaard. Hij bleef Beverly's arm vasthouden, en spottend wendde hij zich naar de deur.

„Kijk, kijk, wien hebben we daar! Zou je me niet eens aan manliel voorstellen, Beverly?”

Er kwam angst in het hart van het meisje. Zij kende het kaliber van den bezoeker, zij herinnerde zich de revolver in zijn zak.

„Wie is die man?”

De vraag werd uitgesproken door Alan, uitgesproken met een stem, die haar verwonderde. Er lag iets straks, staalachtigs in. Tot nu toe had zij Alan beschouwd als een man met een zachten, om niet te zeggen weeten aard; iemand die zich liet plat slaan door tegenspoed, en die echt-mannelijke eigenschappen miste, die bij de mannennatuur hooren.

Maar nu was al die weekheid weg. Er lag een koel dreigement in zijn houding, een glans van sterken toorn in zijn oogen.

Het gaf haar een rilling van vreugde — en van vrees. Wat kon Alan beginnen tegen dien groven, brutalen kerel? Wat zou hij beginnen? Al haar zenuwen beefden en krompen — trots, vrees, liefde, haat, het eene gevoel stapelde zich op het andere. Maar de trots bleef boven.

„Dat is Nick Webb,” hoorde zij zichzelf zeggen. „Hij is Johnny's partner; zij rijden samen een wagen. En hij moet ook voor Andrew North oppassen, dat Johnny niet ontsnapt. 't Is vandaag de eerste keer niet, dat hij me lastig valt; hij is er al mee begonnen, zoodra North hem had aangesteld om op Johnny te letten. Hij zegt, dat hij Johnny wat doen zal, als ik hem afstoot. Hij heeft een revolver bij zich. Je moogt wel oppassen...”

Weer Alan's stem, met dien nieuwen klank, hard, onverzettelijk.

„Wat oppassen!” Hij kwam een stap naar Webb toe. „Weg die hand.”

Ondanks zichzelf kwam de man onder den indruk. Lichamelijk bang was hij niet — Nick Webb had den dood meer dan eens getrotseerd, in volle kalnte, maar altijd met zijn eigen soort. Hier stond hij voor een mannentype, dat hij totaal niet kende — een heer. Nog nooit had hij zoo'n vuur gezien, als er nu uit Alan's oogen laaide. Zelf nauwelijks wetend, dat hij het deed, liet hij Beverly's arm los.

„En nu mijn huis uit!”

Onwillekeurig begon Nick te gehoorzamen. Toen bleef hij opeens staan.

„Je kunt naar de hel loopen!” gromde hij.

„Er uit!”

„Zie maar dat je me er uit krijgt!”

Alan aarzelde niet. Met één stap was hij bij het haardje — dat alleen als decoratie dienst deed. Zijn lange vingers grepen om het koperen handvat van een pook. Met strakken mond en strakken blik keerde hij zich weer om naar den onwelkomen bezoeker. Er was geen spoor van besluiteloosheid in zijn optreden. Nick's hand ging naar den zak.

Beverly schreeuwde: „Pas op! De revolver!”

De pook zwiepte door de lucht. Terwijl de blauwe revolver zichtbaar werd, raakte de pook de hand, die het ding vasthield. Het wapen kletterde tegen den vloer, en vloekend sloot Webb zijn linkerhand over den pijnlijken pols.

Het was zeer vlug, onweerhoudbaar gebeurd. Alan's gelaatsuitdrukking was niet veranderd — hij was even zeker, als vanzelfsprekend opgetreden, alsof zulke scènes iederen dag voorkwamen. En hij sprak ook niet luider.

„Er uit!”

„Smerige langpoot...”

„En geen woord meer.”

Nick Webb slofte naar de deur. Daar keerde hij zich om, het gezicht vertrokken door de pijn van zijn gekwetsten pols.

„Vandaag heb je 't gewonnen, Beckwith. Maar ik vertel je één ding — ik zal 't je driedubbel en dwars inpeperen. Je zult er niet lang pret over hebben.”

Alan bleef roerloos, tot de buitendeur dicht sloeg achter Johnny's partner.

TWINTIGSTE HOOFDSTUK.

Een paar seconden nog bleef Alan staan, zooals hij stond. Toen kwam de reactie. Zijn knieën werden slap en hij viel plotseling op den stoel neer, die het dichtste bij hem stond. Er stonden zweetdruppels op zijn voorhoofd en hij lachte een kort, zenuwachtig lachje.

Wat Beverly betreft, zij stond te staren, alsof zij een visioen voor zich zag. De verrassing was haar op

't moment te groot, om iets te zeggen of haar gedachten te verzamelen, maar haar krachtigste emotie was verbazing — met een tintje van vreugde en trots.

Het was een nieuwe Alan, die zich in deze crisis aan haar getoond had, heel iemand anders dan de slappeling, die aan zelfmoord gedacht had, en die zich maar als een strootje had laten meesleuren door een strooming van tegenspoed, zonder ook maar te probeeren, om voor zichzelf te vechten en te zwoe-gen. Hij had getoond, dat hij een man was, en hij had het zoo rustig en eenvoudig gedaan — en zoo afdoend — dat zij hem nog maar nauwelijks herkende als den man, dien zij vóór drie maanden had leeren kennen. Hij veegde zich het voorhoofd af en lachte mat.

„Beverly,” zei hij, „ik ben zoo geschrokken.”

Het was een naïeve, jongensachtige bekentenis. Opeens ging Beverly zitten, en voor 't eerst, zoolang Alan haar kende, zag hij haar schreien.

Een paar seconden bleef hij zitten staren, niet goed wetend, wat hij er van maken moest. Haar tenger lichaam werd geschokt door snikken, maar toen zij naar hem keek, glimlachte zij door haar tranen heen. Als een groote, hulpeloze baby kwam hij naar haar toelopen en hij legde een hand op haar schouder.

„Toe, Beverly, doe nu niet zoo.... 't Is toch voorbij.... Er is heelemaal geen reden....”

Ze nam zijn hand in de hare en klemde er zich aan vast met een kracht, die hem verbaasde.

„'t Is voorbij, Beverly. Er is niets te huilen.”

„Dat weet ik. Maar ik kan 't niet helpen....”

„Hij zou me toch niets gedaan hebben. Heusch niet.”

„Jawel! 't Is 'n echte slechte kerel. Maar daar huil ik niet om, Alan. Misschien zijn 't zenuwen.... en 't is blijdschap ook.”

„Omdat.... omdat er niets met me gebeurd is?”

„Ja — en omdat er iets met Webb gebeurd is. Omdat je zoo opgetreden bent. Begrijp je 't niet, Alan; ik huil van geluk, omdat je hebt laten zien, dat je een man bent. Misschien heb ik je er niet eens liever om, maar 't maakt me trotsch op je — en ik ben nooit erg trotsch op je geweest. Een vrouw kan niet trotsch zijn op een man, die maar met zich laat gooien en sollen. Nu is 't net, of er een beetje hoop is.”

Hij schudde verwonderd het hoofd.

„Ik geloof niet, dat ik je goed begrijp, schat. Ik ben zeker te dom....”

„Dat ben je ook. Een man kan nooit de vrouw begrijpen, die hem liefheeft.”

Hij boog zich tot haar neer en met zijn lippen raakte hij even de zachte krulletjes van haar bruine haar. „Ik zie eigenlijk niet in, dat er zooiets belangrijks gebeurd is — iets, waar de toestand door verandert....”

„Maar dat is er wel. Alan! Je hebt me iets.... iets stévig laten zien, waar ik niet op gerekend had. Als een man wil genoeg heeft en kracht genoeg om te vechten, is er altijd een kans. Die moet er zijn! Als een mensch maar niet onder de pakken gaat neerliggen. Ik ben doodzenuwachtig en dolblij en trotsch.”

Zij ging naar haar kamer, en 'n paar minuten later kwam Johnny Ames thuis. Ook hij was beladen met Kerstpakjes, en zijn stralend gezicht voorspelde goed nieuws.

„Alan! 't Is gelukt!”

„Wat?”

„May overgehaald. Ze heeft gezegd, dat ze op Kerstavond komt eten. 't Arme schaap ziet er tegen op als tegen een berg; ze is doodsbenuwd, dat ze 't er niet goed afbrengt — maar als ze dan toch in de familie trouwt, moet ze er maar doorheen, zegt ze. 'n Pracht meisje, May — geen malleigheid, maar een hoofd als Edison.”

„Ik ben blij, dat ze komt, Johnny. Ik vind May aardig, en ik weet zeker, dat Beverly 't ook wel met haar zal kunnen vinden.”

„Daar ben ik ook niet bang voor. Bev' kijkt door

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bende-leider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar trekt de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is.

de oppervlakte heen en van binnen is May duizend procent." De slaapkamerdeur ging open en Beverly kwam binnen. Haar oogen waren nog rood. Johnny keek haar verwonderd aan, en toen eerst zag hij de revolver, die bij het haardje op den vloer lag. „Allemachtig! Wat is dat?"

Alan bukte zich, raapte het ding op en gooide het op tafel. „Niets."

„Hè? Zeg, sinds wanneer loop jij met klappertjes in je zak?"

Alan kreeg een kleur en zei niets. Beverly gaf uitleg.

„Nick Webb is hier geweest, Johnny. Hij wou me... kussen. Het is zijn revolver."

„Nick?" Johnny schudde het hoofd. „Ik snap 't niet. Waar is hij?"

„Weg. Alan heeft hem er uit gegoooid."

„O — ja — maar waarom heeft hij zijn ijzertje hier gelaten?"

„Heeft Alan uit z'n handen geslagen."

„Ga door..."

„Met een pook. Ik geloof, dat Nick z'n pols heeft gebroken."

Johnny hing slap voorover tegen de tafel. „Ik hoor 't je zeggen, maar ik snap er niets van. Bedoel je, dat Nick Webb z'n revolver tegen Alan getrokken heeft, en dat Alan hem afgedroogd heeft met een pook?"

„Ja."

De oogen van den jongen, wijd en starend, gingen naar de verlegen figuur van zijn zwager. „Lieve grootje! Nick Webb! Zeg zus, 't kan gewoon niet. Ik ben gek — of jij. Hoe is 't gegaan?"

Zij vertelde bijzonderheden, met een stem, die trilde van trots. Toen zij uitgesproken was, schudde Johnny verbaasd het hoofd.

„Ik moet 't wel gelooven — en toch kan ik 't niet." Toen werd zijn gezicht ernstig. „Hoor eens, jongens, ik speel niet graag voor ongeluksprofeet, maar daar zijn we nog niet mee klaar."

„Wat bedoel je?"

„Nick is niet makkelijk. Daarom heeft North hem bij mij gezet. Hij is zoo gemeen als vergif, en als hij iemand dreigt, néemt hij hem ook. Ik zit er echt over in."

Alan waarschuwde Johnny met zijn oogen. „Nick zal me heusch niets doen."

„Misschien niet. Ik begrijp best, dat je 't prettiger vindt, je geen zorg te maken, maar daar kom je er niet mee. Ik ken dien kerel, ik ben zelf bang voor hem. Ik kan 't me nog niet voorstellen — met een pook!"

Beverly had zitten nadenken. „North zal er wel van hooren, denk je niet?"

„Hoe dan?"

„Nick zal toch moeten zeggen, hoe hij aan dien pols komt. Hij kan zóó geen wagen besturen."

„Zoo'n genie als Nick vindt altijd wel een uitweg. Hij zal nooit vertellen, dat zoo iemand als Alan hem knock-out heeft geslagen met een pook, terwijl hij een revolver bij zich had. Daar zou hij nog voor geen millioen voor uitkomen. 't Zou zijn ondergang zijn."

„Maar veronderstel nu eens," hield Beverly vol, „dat Andrew North wist, dat Nick Alan bedreigd had? Dus met andere woorden — dat hij reden had om aan te nemen, dat Nick het doen zou, en zoo 't heele plannetje van

die levensverzekering in de war zou sturen? Wat zou North dan doen?"

Johnny dacht na. „Dan zou hij er een stokje voor steken, denk ik. Dan kreeg Nick de boodschap, dat hij maar moest zorgen, dat hij uit de buurt kwam, als er iets met Alan gebeurde vóór het tijd was."

„En zou Nick zich daar aan storen?"

Johnny lachte schor.

„Iedereen stoort zich aan Andrew North!"

„Goed, maar ik ben er tegen," kwam Alan er tusschen, met kort afgebeten woorden. „Misschien is 't idioot — maar ik heb heel weinig zin, om achter North weg te gaan schuilen."

„Maar, Alan..."

„Toe, Beverly! Alsjeblieft! Ik moet in dit geval heusch een beetje door-drijven. Beloof me, dat je 't niet aan North zult gaan vertellen."

Zij boog het hoofd voor zijn meerderheid, die haar eveneens nieuw was.

„Als jij er op staat, Alan."

„En jij belooft 't ook, Johnny?"

„J-ja! Maar als ik niet meer hersens heb dan jij..."

„Dus dat is afgesproken. En nu moesten we maar eens een stukje gaan eten."

Den heelen maaltijd door zag Beverly het scherpbesneden gezicht van haar man met nieuwe oogen. Al was ze nog zoo bang, toch voelde ze blijdschap om het verloop van den avond. Als een lied ging het door haar hart: „Hij is een man — een man!"

Maar haar gedachten stonden ook niet stil. Zij had angst voor Nick Webb, en zij wist, dat er geen twee wonderen achter elkaar gebeuren. En zij wist ook: al ondank het Nick niet aan moed, toch zou Alan bij een volgende gelegenheid niet eens een eerlijke kans krijgen. Zij peinsde.

Later op den avond, toen Johnny uit was, naar May Deshler, gingen Alan en Beverly wandelen. Zij leek heelemaal verloren te gaan in den warmen bontmantel, die haar tengere figuurtje omsloot, maar zij hield met ferme, veerkrachtige stappen zijn tred bij.

Zij gingen naar den oever van het meer; de gure wind zwiepte het gewoonlijk kalme water op tot kille, schuimende woede, maar dit deerde hen geen van beiden. Diep ademden zij de koude lucht in, en ten slotte vond haar hand de zijne, en school er in weg. Hij glimlachte en stak zijn eigen hand, met het kostbare bezit, in den zak van zijn overjas.

Beverly voelde, dat hij niet weer zou willen spreken over de kwestie met Nick Webb en dus begon zij niet over het onderwerp; maar er was een nieuw element in hun verhouding tot elkaar gekomen, en zij deed geen poging, om dit voor hem te verbergen. Toen verbrak zij de fluweelige stilte:

„Alan?"

„Ja, schat."

„Ik heb hoop gekregen."

Hij zag op haar neer — naar het ovale gezichtje, dat uit den grijzen kraag kwam gluren

„Waarover, Beverly?"

„Ons."

„Is dat wel verstandig?" vroeg hij ernstig.

„Waarom niet? Is het niet onverstandig, zich ergens maar in te schikken, alsof er niets meer aan te doen was? Daardoor is er juist niets meer aan te doen misschien! Door wat er gebeurd is — vanmiddag — ben ik alles anders gaan zien. Ik zie jou nu bijvoorbeeld in een heel ander licht. Je bent geen drijfhout, dat zich maar willoos laat meeslepen door den stroom; je kunt er tegenop zwemmen, als je wilt."

„Ja — als de stroom ten minste niet al te sterk is."

„Geeneen stroom is al te sterk. O, Alan! Ik kan niet gelooven, dat onze liefde zou moeten sterven, vóór ze de kans heeft gehad, om rijp te worden. Zoo gaat het niet in 't leven — en jij moet weigeren te gelooven, dat het zoo gaat."

Hij drukte haar handje, dat warm lag in de diepte van zijn jaszak.

„Ik kan niet aan de toekomst denken, Beverly. Vanavond niet. Ik kan alleen aan het tegenwoordige denken, en aan ons, en aan onze liefde voor

De eindspurt.

Een sensationele ren.

elkaar. Ik kan alleen maar weten, dat we bij elkaar zijn, en dat iedere minuut nog groter wonder is dan de vorige. Ik kan mezelf alleen maar vertellen, dat het heden volmaakt is, onverschillig wat de toekomst brengen zal."

Hij hoorde den zucht, die aan haar lippen ontsnapte, boven het geruis van het opgezweept water uit, boven het gieren van den wind door kale boomen. Het leed scheen op dat oogenblik ver van hen verwijderd te zijn — ver weg van die twee gezonde, jonge mensen, die de eerste gure vlagen van den winter beleefden met opgeheven hoofden en onverkilde harten.

Zij wendden zich af van het meer en wandelden vlug door een wijk van villaatjes en kleine flatgebouwen; gezellige woningen, met donkere ramen.

"Alleen het heden telt mee, Beverly," zei hij eindelijk.

Zij schudde langzaam het hoofd. "Niet heelemaal, Alan. Morgen is het heden alweer verleden. Het is de toekomst, waar we aan denken moeten — zoodat we blij kunnen zijn, als 't het heden wordt."

Den volgenden morgen ging zij naar Ellen. Duidelijk, precies, zonder opsiersels, gaf zij het verhaal van de botsing tusschen haar man en Nick Webb. De forsche Ellen was nog dieper verbaasd, dan Johnny geweest was, en ook zij schudde het hoofd.

"Ik zou niet graag in meneer z'n schoenen staan."

"Denk je, dat Nick zijn bedreiging uit zal voeren?"

"Nick is een moordenaar."

"Maar hij zou toch niet durven... als meneer North 't hem verbod — of wel?"

"N-nee, ik denk van niet."

Beverly legde haar hand op Ellen's arm. "Ik weet, waarom je hier bent, Ellen. Dat weten we alle twee. Maar afgezien van je gevoel van plicht tegenover meneer North... hou je toch wel van meneer Beckwith en van mij, is 't niet?"

"Ik ben dol op jullie tweeën, juffrouw Beverly."

"Doe dan iets voor me, vertel jij 't geval aan meneer North, en zie, dat hij maatregelen neemt, om zijn plannen niet in de war te laten sturen."

"Hmm!" Ellen aarzelde; toen lachte ze breed uit. "Ik zal 't aan den Schele vertellen, die loopt er zóó mee naar meneer North. En ik zou me al heel erg moeten vergissen, als meneer North Nick Webb niet onder handen nam, dat ie meneer Beckwith maar liever met rust moet laten."

Impulsief sloeg Beverly haar armen om de verbaasde keukenmeid en kuste haar.

"Ellen!" zei ze. "Je bent een echte schat."

EENENTWINTIGSTE HOOFDSTUK

Kerstavond! De kleine woning straalde van licht. Er hingen guirlandes van hulst langs de ramen en mistletoe aan de zoldering. In een hoek van de huiskamer stond een Kerstboompje, volgeladen met een bespottelijk aantal geschenken van Alan.

In de keuken waren drie mensen druk bezig. Vooreerst Beverly, met oogen, die straalden wegens de nadering van haar feestdiner; dan Ellen, bang, dat de kalkoen een beetje al te gaar zou worden, of dat de saus niet tot absolute volmaaktheid zou geraken. En ten slotte was er een ijverig en klaaglijk klein

mannetje, dat zijn uiterste best deed om te helpen, en niets bereikte dan den schetterenden toorn van zijn kolossale vrouw.

Schele Scoggins liep voortdurend in den weg.

"Schiets een eindje op, Schele! Ik loop je warempel haast ondersteboven. Wat kom je hier eigenlijk uitvoeren?"

"Meneer Beckwith zei, dat ik maar komen moest, Ellen. Hij heeft me zelf uitgenoodigd. En ik wil graag helpen..."

"Zei je helpen? Mooie hulp ben jij, kleine aap dat je bent. Je zou jezelf nog niet eens aan een apenootje van de kar van een blinde vrouw kunnen helpen. Uit den weg."

Beverly lachte. Zij riep Alan naar de keuken.

"Kijk!" fluisterde ze. "Vind je 't geen klucht? Hij is doodsbenauwd voor haar."

Alan groette zijn controleur grinnikend. "Vroolijke Kerstmis, Schele."

"Van 't zelfde, meneer Beckwith. Hoort u eens — hebt u me niet uitgenoodigd voor vanavond?"

"Ja zeker!"

"Zie je nou wel, Ellen..."

"Schiets ik wat mee op! Wat weet jij van 'n Kerstdiner? Ik kan me niet keeren of wenden, of ik tref jou — net 't slechte weer. Ga uit de voeten."

De Schele keek zijn gastheer aan met hopelooze, hulpelooze oogen.

"Meneer Beckwith," klaagde hij met zijn magere stemmetje, "u weet niet hoe gelukkig u bent, dat u met een vrouw getrouwd bent, die kleiner is dan u."

Alan legde zijn hand op Beverly's arm.

"Daar vergis je je in, Schele. Ik weet 't wél."

Zij verlieten de keuken. De Schele keek hen met een genegen blik na.

"Ellen," merkte hij op, "t leven is een verduiveld raar ding."

"Hoor naar den wijzen man! Wat zit er nu weer in je hersens te wriemelen, Schele?"

"Ik dacht net," antwoordde hij peinzend, "dat 't kolossaal beroerd zou zijn, als ik 't baantje kreeg, om meneer Beckwith op te ruimen."

Beverly en Alan stonden in de huiskamer, met de armen om elkaar. Zij waren zich beiden bewust van de aanraking, maar lieten het geen van beiden blijken. De buitendeur ging open, en Johnny Ames kwam druk binnen, zijn verlegen, half weerspannige meisje meetrekkend.

"Lui — May Deshler. Beverly, mag ik je voorstellen — May."

Beverly kwam vlug op hen toe; zij legde de volle kracht van haar warme, hartelijke persoonlijkheid in den glimlach, waarmee ze het meisje verwelkomde. Zij gaven elkaar de hand. Een paar seconden zagen zij elkaar aan. Toen, heel eenvoudig en natuurlijk, gaf Beverly het meisje van haar broer een kus.

"Welkom thuis, May."

May bleef stil van verlegenheid, maar Johnny werd uitgelaten. Hij kuste haar op haar hoed.

"Nou, wat heb ik je gezegd? Is m'n zuster een reuzenkerel of niet, hè?"

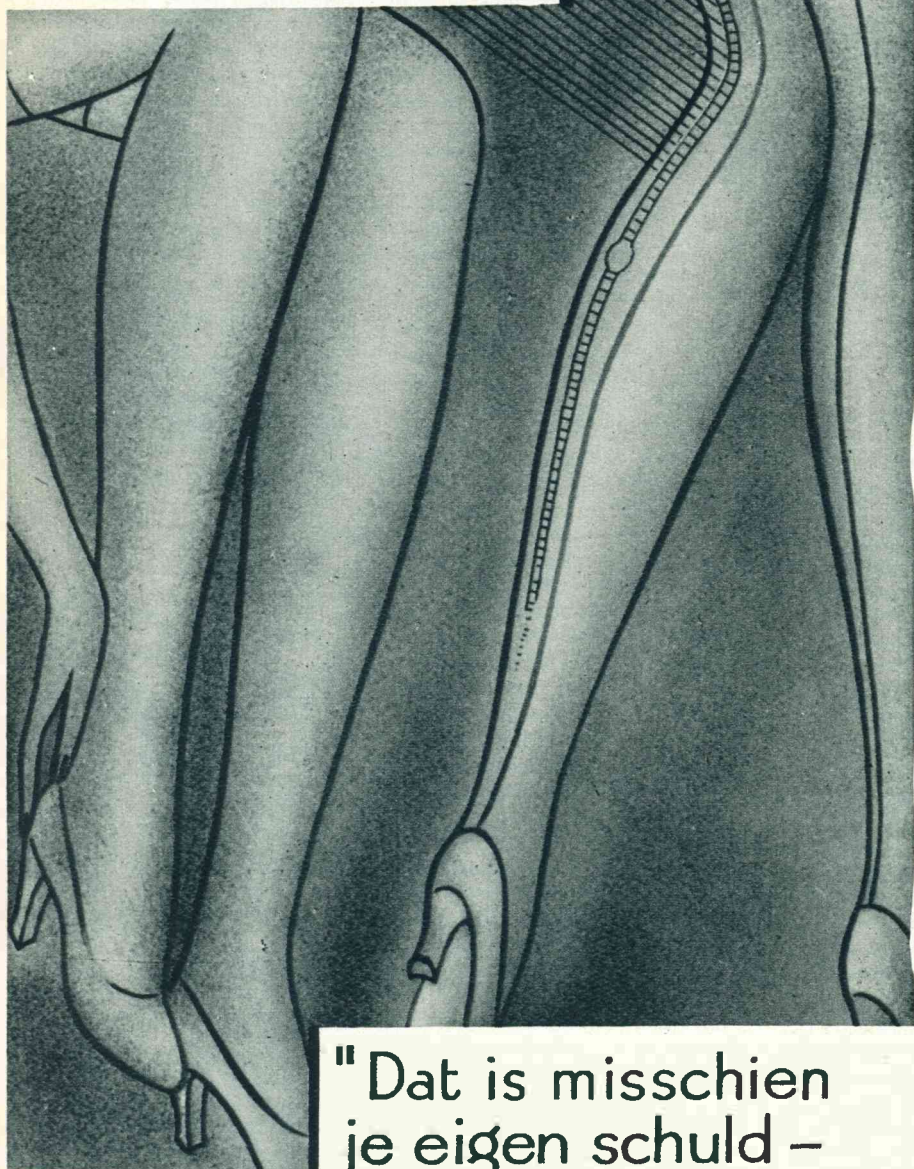
Maar May lette niet op hem. Zij kon haar oogen niet afhouden van de fijne trekken van Beverly.

"Ik hoop, dat je 't met me zult kunnen vinden, Beverly."

(Wordt vervolgd)

"ALWEER EEN LADDER...!"

mijn kousen
schijnen geen dag
mee te gaan"

"Dat is misschien
je eigen schuld –
HOE WASCH JE ZE ?"

Soepelheid is het behoud van Uw kousen. Wanneer deze soepelheid verloren gaat, verliest het weefsel zijn weerstand en de draden breken reeds bij het aantrekken. Wasch Uw kousen altijd in Lux om de soepelheid te behouden. Door kousen te wassen met zeepen, die scherpe chemicaliën bevatten, worden de fijne draden bedorven.

En het is zoo gemakkelijk om de kousen mooi te houden met Lux. Even twee minuten in lauw water en dan goed uitspoelen. U zult zien dat zelfs de teerste kousen veel langer meegaan, als U ze telkens na het dragen met Lux wast.

LEVER'S ZEEP MAATSCHAPPIJ N.V., VLAARDINGEN

Het is de reiniging onder de opperhuid
die Uw teint verbetert.

Evenals een kled een stofzuiger noodig heeft om het diepzittende stof te verwijderen, zoo heeft Uw huid de doordringende kracht van zuurstof noodig, om de poriën te zuiveren onder de huid. De vlekken, puistjes en vet-wormpjes, die Uw teint bederven, worden veroorzaakt door onzuiverheden in de poriën - zuren, die daar worden vastgehouden door de vet-afscheidings. Zeep en water dringen niet ver genoeg door om deze onzuiverheden te verwijderen en de schadelijke zuren uit te drijven. Daartoe hebt U noodig zuurstof-houdend water. Voeg een theelepel Radox bij het water, telkens als ge Uw gezicht wast. Radox voegt aan het water een dosis zuurstof toe - zuiverende en versterkende zuurstof - die de poriën opent en grondig reinigt en regelrecht doordringt tot de vet-kliertjes onder de huid.

De poriën kunnen dan weer behoorlijk functionneeren en de kliertjes weer „ademen“. De huid herkrijgt haar frisheid en elasticiteit en elk spoor van vetheid of andere ontsieringen verdwijnt. Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor verscheidene weken.

RADOX nu 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209
Amsterdam-C.

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

Lijders aan Maagpijn

maagkramp, zuur, hartwater en slechte spijsvertering zullen baat vinden bij het gebruik van het reeds meer dan 40 jaren in den handel zijnde **Maagpoeder Boom.**

Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk

Verkrijgbaar in de meeste Apoth. en Drog. à / 1.25 per doos

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

MAAGPOEDER

MAAGPOEDER

Het Badcostuum verraadt het figuur

Van den Winter ging het nog, maar nu het badseizoen begint, zal het badcostuum het figuur zonder erbarmen verraden!

Wordt slanker! Maak toch, dat U van die ergerlijke kilogrammen afkomt, nu — tijdig! Doe een Facil-kuur, die door duizenden wordt aanbevolen. Facil maakt U slank, geleidelijk zonder diët, moeite of eenig risico.

Facil-pastilles zijn verkrijgbaar in Apotheken en Drogisterijen à / 3.— per buis van 100 stuks voor een vermageringskuur van 3 weken.

Voor kinderen alleen Chlorodont

Alle begin is moeilijk

Geeft Uw kind een tube Chlorodont-tandpasta en een tandenborstel. Toont het dan, hoe men de tanden op de juiste wijze poetst. Begint met dit onderricht, zoodra het kind zelfstandig een tandenborstel kan gebruiken. Alleen wie gezonde melktanden heeft, krijgt goede blijvende tanden. Nederlandsch fabrikaat. Tube 35 cent, groote tube 60 cent

Silvikrin

De
dagelijksche
druppel
doet het

Silvikrin bevat milli-oenen levende actieve haarcellen bereid uit gezond en gezuiverd menschenhaar volgens patent Dr. Weidner.

Zet hen aan het werk. Zij voeden de hoofdhuid. De roos verdwijnt de haaruitval houdt op. Na 14 dagen verschijnt reeds nieuw, krachtig haar en weldra bedekt weer prachtig haar Uw hoofdhuid S-1-c2

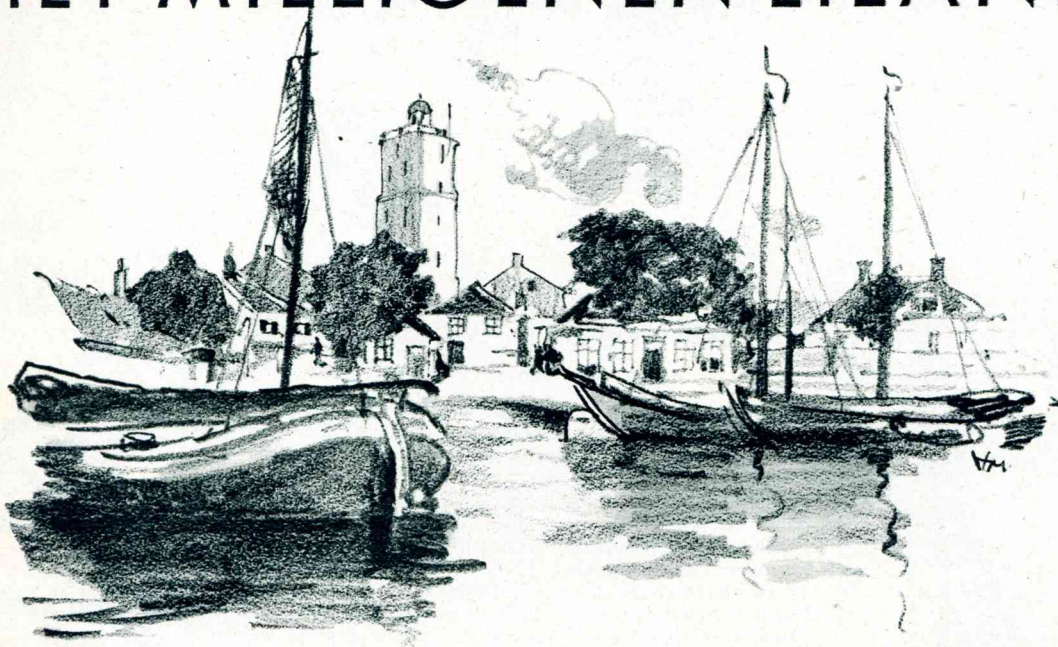
Uw Drogist en Kapper
verkoopen Silvikrin.

In ernstige gevallen	Silvikrin Puur Vloeibaar
Bij Gezond haar Bij lichte uitval	Haarwater Silvikrin vetvrij
De wekelijksche Haarwassing	Silvikrin Shampooon

Uw Haar te dun - Silvikrin

**Op elke
wond
PUROL**

HET MILLIOENEN-EILAND

Terschelling

Ze hadden ons al bang gemaakt dat 't nogal lang zou duren, en een kennis, die veel aan puzzles doet („geef 'm een potlood en een kruiswoordraadsel,” zegt zijn vrouw, „en je hebt den heelen avond geen kind aan 'm”), die puzzelaar-bij-de-gratie-van-de-puzzeliefde dan gaf eens met een als leuk bedoeld gezicht een raadseltje op: „hoe kun je in ons pieterig landje een reis maken, die langer dan één dag duurt?”

Nu is dat raadseltje lang niet zoo moeilijk als het wel lijkt, want van die reis-mogelijkheden zijn er meer in ons land dan je denken zou; vertrek maar eens diep in Drente, als je anderhalf uur loopen van de bushalte af woont, naar een

ander achterafje in Zeeland, waar je ook twee uur moet wachten op den bus, die tweemaal daags nog dieper 't binnenland in gaat; of anders moet u eens informeerden bij een kennis van ons, die op 'n rampzaligen dag besloot een ouden vriend op te zoeken, die in 'n mooi maar erg klein afgelegen dorpje zich aan teekenen te buiten ging; de afstand tusschen de woonplaats van den kennis (den

kennis van ons) en de woonstede van den vriend (den vriend van den kennis van ons) was hemelsbreed niet zoo erg groot, misschien een halven dag reizen; maar de wegen er heen gingen niet langs een rechte lijn. Hij stapte op de tram, reed naar het station en zette zich behaaglijk in den trein; hij moest twee keer overstappen, kon natuurlijk alleen boemeltreinen nemen, en kon anderhalf uur wachten op de verbinding. Bij het eindstation wachtte een raar

stoomtrammetje, dat niet harder rijdt dan een middelmatig fietser (als er een overweg in zicht komt, stapt de conducteur uit, holt het trammetje vooruit, houdt de wacht bij den overweg en haalt dan het grappige vervoermiddel weer op z'n gemak in); van de stoomtram liep hij in tien minuten naar de halte van een bus — drie kwartier wachten maar — die hem een uur lang een maagkramp bezorgde; na den bus moest hij anderhalf uur fietsen en ten slotte nog over een onmogelijk paadje 3 K.M. wandelen — fiets op z'n nek — omdat de vriend — de vriend die teekende — erg van stil hield en nogal achteraf woonde. Precieze opgave hoe lang deze expeditie duurde, hoeven we nu wel niet te geven.

Maar het raadseltje van onzen puzzelenden kennis dan; hij wou ons bang maken, maar wij wisten beter, want in één dag kun je gemakkelijk Terschelling, het goudeiland, het Lutine-land, bereiken vanaf de plaats waar de vrouw woont „die onze zorgen deelt”. Dat kan vanaf de meeste plaatsen in ons land, of het moet een erg klein plaatsje zijn. Wie vóór half twee in Harlingen kan zijn, heeft het gewonnen; dan vertrekt de boot, en ongeveer om vier uur is Terschelling bereikt.

Op het laatste stukje per trein, van Harlingenstad naar Harlingen-haven, kun je de opwinding beleven, dat je zonder kaartje reist. In Harlingenstad wordt het opgevraagd door den conducteur, en dan gaat de trein met kaartjeslooze passagiers enkele minuten verder, naar Harlingen-haven. Een bijzonder stationnetje is dat, voorzoover van station kan gesproken worden, want 't is niet veel meer dan een perron met rails. Je bent er heelemaal je eigen baas, geen mensch die er zich iets van je aantrekt; de trein stopt en je stapt uit; geen controleurs, geen uitgang-door-een-hekje, geen enkel bordje van Wachtkamer of Stationschef of Bagage of Verloren Voorwerpen of Verboden Toegang — en je krijgt een gevoel of het je eigen stationnetje is, of je je eigen treintje netjes op een parkeerterrein hebt gelooft en of je het geval een paar uur daar laat staan, om dan weer even parmantig en even eigenbaasachtig weg te rijden.

De boot voor Terschelling ligt klaar, een raderboot met een schoorsteen als van een echt zeeschip. Zij vertrekt onder de gewone belangstelling van jongens, oude zeelieden, 'n politie-agent en andere kijkers, die belangstelling die er voor iedere vertrekkende boot bestaat. Met draaien en bochten verlaat zij de haven, zoodat men Harlingen telkens vanuit een ander punt en op 'n andere manier kan zien. Natuurlijk is 't mooi weer; op zee hebben we altijd mooi weer, zoo goed als we ieder de vakantie met twee dagen regen inwiden. De zee is prachtig; achter en links van ons ligt een zware streep, laag op het water,

met hogere punten van boomgroepen en torens: de verdwijnende Friesche kust. Een heele poos lang varen we langs een dam met bakens en palen, een lagen muur die de haven van Harlingen moet beschermen tegen verzanding. Zand is hier overal; de prachtige diep-groene kleur van het water verandert aan beide zijden, ver van het schip, tot grauw of een soort grijs, en met een deskundig gezicht vertellen we aan wie het soms niet weten mocht, dat het water daar minder diep is. Je voelt je een echte zeeman en je denkt best in staat te zijn, de boot keurig in de haven te brengen en alleen op de kleur van het water de veilige vaargeul van de ondiepten te onderscheiden. Maar we zouden waarschijnlijk elf keer gestrand zijn tusschen Harlingen en Terschelling; het navigeren in deze Waddenzee zal wel moeilijker zijn en meer ondervinding eischen dan de eigenwijze leek veronderstelt. Er lijkt hier wel meer plaat en zand dan water te zijn. Op den tocht van ongeveer 2½ uur kan men dan ook steeds land, althans zand zien, zand van de Griend, de Hendrik Tjaats-plaat, den Robbenhoek, de Grootte Plaat, enz. Een leek vindt het gezicht van dat zand, dat in ieder geval vasteland is, misschien een veilig idee, maar de zeeman zal er wel anders over denken.

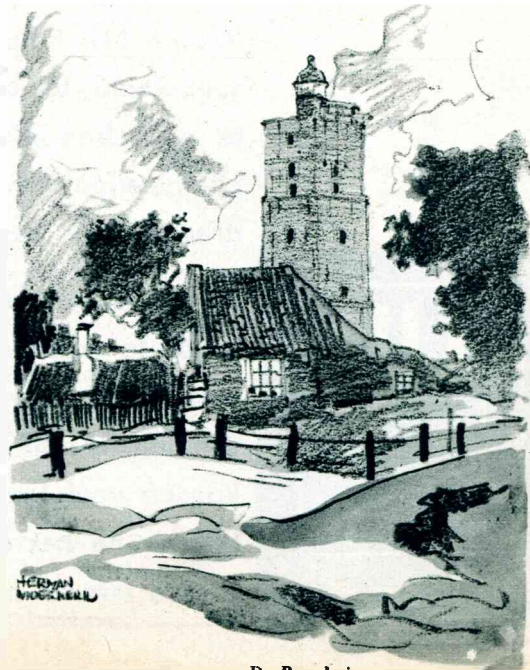
In de kajuit — een nette kamer met nette roode gordijntjes en banken met rood pluche — zit alleen een dame, die op een intens tevreden manier naar buiten kijkt, en een meneer, die waarschijnlijk notaris is en den overtocht gebruikt voor een flink dutje; hij snorkt, hij zaagt duidelijk en regelmatig, knorrend, met 'n zwaar laag geluid, dat de heele nette kajuit vult. En dus blijven we niet in de kajuit; buiten en op de brug is het trouwens interessanter. Nog altijd lijkt er minstens evenveel zand als water te zijn; na de Griend (vroeger een bewoond eiland, nu een laag stuk land onder bescherming van de Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten, een broedplaats van duizenden vogels; twee mannen houden er de wacht) verschijnen andere platen en zandbanken, en al spoedig kan men Vlieland en Terschelling zien. Links van Terschelling ligt een schitterende witte streep, een groot stuk strand van een uur gaans, de Noordvaarder; het lijkt er veel op, of men te voet van Terschelling naar Vlieland kan gaan. Dichterbij merkt men echter heusch wel, dat er water tusschen is, want bij een beetje bries ziet men aan de deining (en voelt men aan het schip) de nabijheid van de open Noordzee.

Het schoone geslacht tusschen Harlingen en Terschelling.

Hoe kort het traject ook was, toch deed de zeeziekte zich gelden.

De Brandaris.

Een schilderachtig buurtje in West-Terschelling.

Je aardrijkskundige kennis komt hopeloos in de war; je kent zoo mooi dat rijtje eilanden (u weet wel, vroeger op school: Têxel, Vlieieiland, Terschêëëëlling, Ameland, Schiermonnikoog, Rô-tûm), maar Vlieland en Terschelling lijken nu heel anders te liggen.

Een boot van Vlieland komt ons tegemoet; de twee schepen stevenen op elkaar af en midden op het water worden ze aan elkaar gemeerd, alsof een zeeroover ons entert; passagiers stappen over, post en vracht voor Vlieland worden overgedragen; want onze boot doet Vlieland niet aan en daarom heeft men dit overstapstation midden op zee bedacht.

De Brandaris, die op verren afstand een dikke paal lijkt, zoo maar moederziel alleen in zee, is duidelijker te onderscheiden. De duinen komen dichterbij, het gebouw van de Zeevaartschool, de huizen, de havendammen, de steiger, en niet te vergeten de installatie van den heer Beckers, de bergingstoren voor het wrak van de Lutine. En zoo zit men, voordat men nog Terschellings bodem

dwijnt Terschelling in zee en duisternis, alleen de Brandaris blijft. Hoog boven alle huizen en alle menschen en alle menschelijk gedoe staat het sterke licht; regelmatig, regelmatig dan een klok gaan de stralen over het eiland en over de zee. Vier machtige stralen wiken over het land en het water; beneden puft de motor voor de machines, die den stroom moeten leveren, boven straalt het licht. Over de huizen en over de duinen gaan de stralen, breed en helder; een breede lichtplek beweegt zich over het witte zand, over een rood dak, over een klein torentje.

Over het strand reikt de straal, over de branding, over de zandbanken, over de zee, ver weg, kilometers ver; overal is dat sterke, stralende licht, op land en op zee zichtbaar als de eene die altijd staat en altijd wenkt naar rust en veiligheid: de Brandaris waakt.

Nu is de Brandaris niet meer de eenige, die het eiland beheerscht. De Lutine is er; het wrak heeft al de aandacht van verschillende geslachten gevraagd, en nu meer dan ooit, want van alle bergingspogingen die de Terschellingers in ruim 130 jaar hebben bezig gehouden, is deze de meest sensationele en de meest praktische, die de grootste kans op succes geeft. In de haven ligt de bergingstoren klaar en in hotel Nap woont Beckers, het goudmannetje. Dat is Terschelling op het oogenblik: Lutine, Beckers, de toren. Over het mooie eiland, met de heerlijke, intieme, door boomen overhuifde dorpsstraten, met de leuke, soms pieterige, speelgoedachtige huisjes (net echt), met de heerlijke rust die je dadelijk bij aankomst zoo weldadig voelt, met een prachtig duinlandschap, met de zandbanken en het breede strand, over het eiland met den Brandaris zelfs is de Lutine-sfeer gekomen. In 1933 heeft de Brandaris zijn domineerende positie over het eiland moeten opgeven; de Lutine vraagt nog meer de aandacht, de Lutine is het voornaamste onderwerp, de Lutine interesseert allen, de Lutine brengt vreemdelingen naar het eiland, de Lutine brengt Terschelling in alle kranten. Terschelling is het eiland der miljoenen geworden; Terschelling wacht op een der meest opwindende sensaties dezer eeuw, Terschelling wacht of het lukken zal, eindelijk het goud boven te brengen, dat op de Noordwestergonden, anderhalf uur varend buiten de haven, sinds 134 jaar meters diep onder het zand ligt. Terschelling wacht, of het werkelijk het eiland der miljoenen zal worden.

Hotel Nap is nu ook hotel Beckers, want de uitvinder van den bergings-

deze tafel vooral richt zich de belangstelling van journalisten; naar deze tafel kijken reizigers en gasten van Nap nieuwsgierig en hevig geïnteresseerd, en probeeren kennis te maken met „het goudmannetje” met het korte baardje en de glunderende oogjes. Soms loopt iemand naar de tafel om er z.g. een krant of pen en inkt te zoeken en lukt een conversatie over het onderwerp uit met een complimentje: „Ik ben zooeven langs de haven gelopen en heb uw toren daar gezien; een knâp stukkie werk, meneer Beckers, een knâp stukkie werk.” Sommigen vragen ook: „Denkt u dat het lukken zal?” hetgeen nogal onnoozel klinkt, waarop de heer Beckers een Urquell bestelt en verzekert, dat hij vast van zijn succes overtuigd is.

Aan de stamtafel praten de gouddelvers over hun plannen, over het pulsen dat nu afgelopen is, over den toren die zoogoed als gereed is, over het

De oude Caspar van Terschelling. „Hij is er al meer dan 85 geweest”.

West-Terschelling.

weer en over de deining op de plaats van het wrak. Een enkelen keer debatteert het goudmannetje met deskundigen over de praktische uitvoerbaarheid van zijn plannen of geeft hij een openbare les over goudzoeken in zee. „Wat deden ze vroeger? Ze zogen het zand weg, dat weer even vlug terugvloeide; ze hadden de natuurkrachten tegen, en iederen keer waren die sterker. Wij doen het beter, wij laten de natuurkrachten ons helpen. We wachten op het goeie weer, op een gladde zee; we brengen den toren er heen, en in een paar dagen is het zaakje gezond.”

Men vertrekt van Terschelling, men komt terug. De Brandaris staat er nog, de bergingstoren ligt nog in de haven, het goudmannetje zit 's avonds nog aan de stamtafel van Nap en spreekt over de Lutine, gasten kijken nog naar den kleinen goudzoeker die een Urquell bestelt, 'n partijtje biljart speelt en weer aan de tafel zit; ze kijken naar hem met den blik van: „Dat is nu die man van de Lutine, je weet wel, die zooveel miljoen goud 3 M. onder het water en 12 M. onder het zand vandaan wil halen.”

Ze kijken en praten deskundig en vóelen de sensatie: ze zijn op Terschelling, het eiland der miljoenen!

A.

... en de gasten van Nap.

toren woont er. De gelagkamer is het hoofdkwartier van de goudzoekersexpeditie geworden; de tafel naast het buffet is de tafel van Beckers geworden. Daar worden steeds kansen besproken, het weer, de machines, de vorderingen van het pulswerk, kleine veranderingen aan de installaties. Naar

Harlingen.

Het goudmannetje

Nap...

mocht betreden, dadelijk in de Lutine-kwestie.

Vroeger was Terschelling hetzelfde als de Brandaris: nu wordt het eiland opgeëischt door de Lutine. Voor den bekenden vuurtoren is dat niet erg, want hij is ouder dan de Lutine en hij zal de Lutine overleven ook. Als er nog niets van het eiland te zien is, is de toren al zichtbaar; zwaar en vierkant, fors en sterk, maar niet log of plomp, indrukwekkend, onwrikbaar als een fort staat de steenen reus op het eiland geplant. Voor den zeeman, buiten op het gevaarlijke water, wenkt hij vriendelijk naar de veilige haven, een wachter die vertrouwen wekt en op wien men staat kan maken. Voor den Terschellinger is hij het middelpunt van zijn eiland, overdag en 's nachts; hij staat er altijd, de oude bekende reus met het roode hoedje op zijn kop. Al heeft men nooit over Terschelling gehoord, den Brandaris kent men in ieder geval. Hij heeft het verleden gezien, tot vele eeuwen terug; zware stormen en vreeselijke orkanen zijn over hem gewaaid, dikwijls heeft hij de noodkreten gehoord en den mensch op z'n grootst gezien: vechtend tegen een razende zee om een medemens te redden. Hij heeft nood en strijd en tegenspoed gezien, en daarom staat hij nog pal en onwrikbaar, nog altijd trouw en stevig, want de eeuwen hebben hem geleerd, wat trouw, innerlijke kracht en karakter in allen tijd en tegen allen tijd vermogen.

's Nachts spreekt zijn overwicht nog sterker; dan ver-

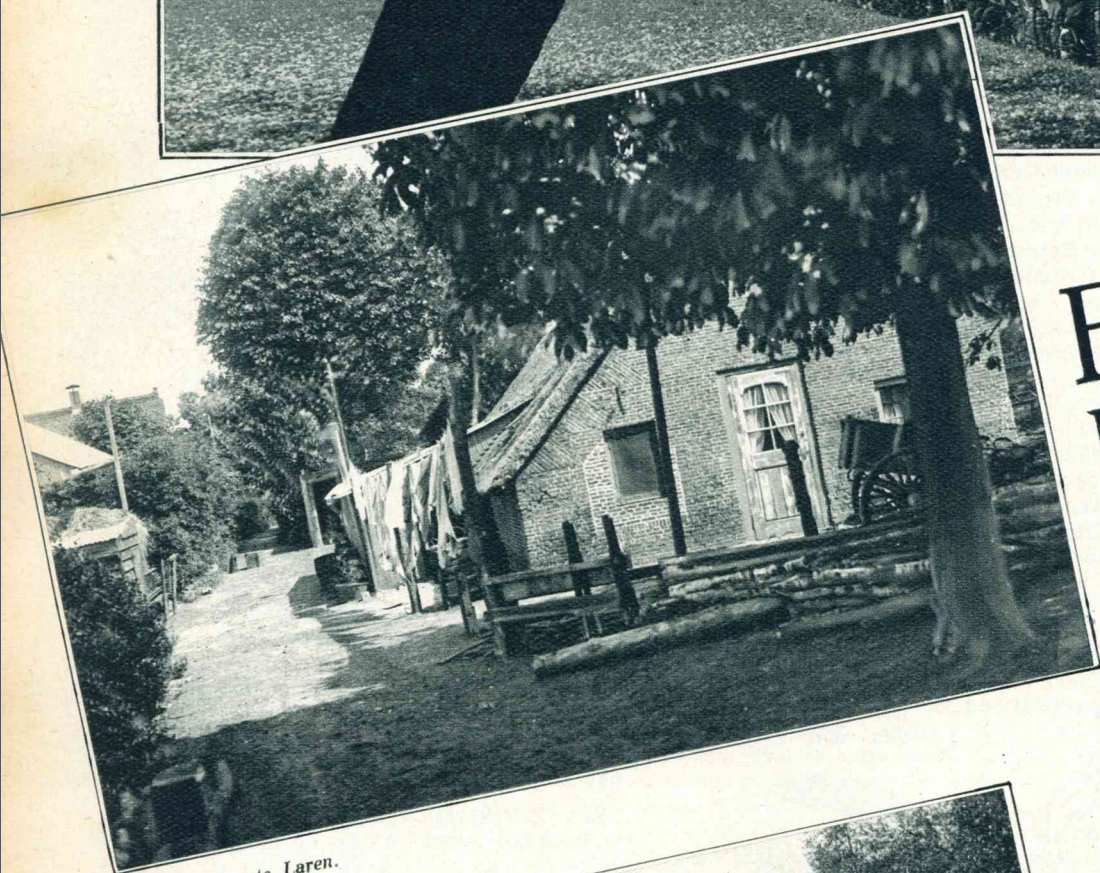

De eenige wacht bij den goudtoren.

Gezicht op den Brink te Laren.

FOTO'S UIT HET GOOI

Boerenwoning te Laren.

In de bossen van Crailoo.

De heerlijke omgeving van Blaricum.

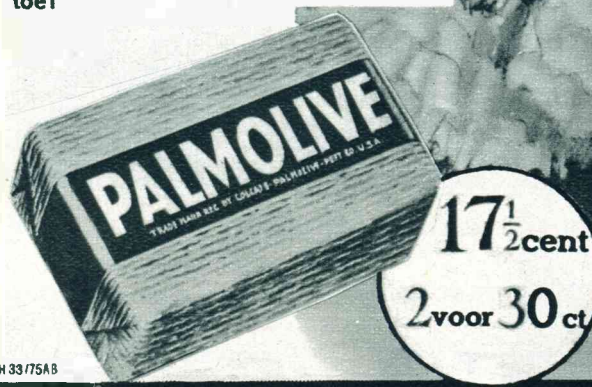
Een frissche teint heeft tooverkracht...

Is het u nooit opgevallen, hoe een frissche, gezonde teint snel bewondering wekt? Hoe een jeugdig, aantrekkelijk uiterlijk vaak van groote beteekenis is op den weg naar succes?

Waarom zou uw huid deze tooverkracht niet bezitten? Besteedt slechts de nodige zorg aan uw teint! En dat is zoo gemakkelijk — als u Palmolive zeep gebruikt. Dit is de zeep, door 20.000 schoonheids-experts over de geheele wereld aanbevolen, omdat er de verzachtende, verjongende olij- en palmoliën in worden verwerkt.

Palmolive geeft uw huid die charme, waarop iedere vrouw recht heeft.

Stel niet uit: koop nog heden uw voorraad Palmolive zeep en pas dagelijks onze beroemde „twee minuten”-methode toe!

Adverteeren doet verkoopen!

BEZOEKT LONDEN

DE MEEST TOONAANGEVENDE STAD DER WERELD
Verdubbelt het genoegen van Uw bezoek door in een van deze goed ingerichte hotels te logeeren. Prijzen voor elke beurs.

Hotel Victoria Northumberland Ave., W. C. 2

Het hotel Victoria is ideaal voor zakenverblijf of voor genoegen; het ligt in de nabijheid van alle bezienswaardigheden, zaken, theaters. City gemakkelijk te bereiken. Volkomen rust wordt verzekerd en de keuken, service en comfort zijn onovertroffen. 1-persoons kamer vanaf 10/6, 2-persoons kamer vanaf 18/-.

Hotel Russell Russell Square, W. C. 1

Overziet Russell Square Tuinen. In de nabijheid van het Noorder station. Centraal gelegen. City en Westend gemakkelijk te bereiken. Warm en koud water in alle slaapkamers. Kamer, bad en ontbijt vanaf 10/6 per dag. Pension vanaf 20/- per dag. Prijscurant op aanvraag door den Manager.

Cora Hotel Upper Woburn Place W. C. 1

Logies voor 240 gasten. Warm en koud water in alle slaapkamers. Zeer centraal en gemakkelijk. Kamer met ontbijt 8/6. Lage pensioenprijzen.

Inlichtingen omtrent reizen naar de Britsche Eilanden, een zakkalender over de gebeurtenissen en andere brochures zijn bij alle reisbureaux verkrijgbaar.

Reist 's nachts via HOEK VAN HOLLAND en overdag via VLISSINGEN. Inlichtingen en Prospectus betreffende GOEDKOOPE RETOURS bij de Reisbureaux en de Stoomvaart-Maatschappij „Zeeland” te VLISSINGEN.

Sproeten
komen vroeg
in 't voorjaar,
koopt daarom
tijdig een pot
SPRUTOL
Bij alle Drogisten

REGENBOOG
W Vraagt GRATIS onze monstercol-
O lectie aan, bevattende 800 kleuren
L in o.a. Zephir-, Parel-, Shelland-
Sport-, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.
vanaf 12 ct. per 50 gram
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154 b, A'dam C.

Onze abonné's

worden er op attent gemaakt dat zij, die voor een eventuele uitkeering ingevolge onze

Gratis Ongevallenverzekering

in aanmerking wenschen te komen, op tijd hun abonnementsgeld voldaan moeten hebben. Eenieder drukken wij dus op het hart zich steeds regelmatig hiervan te kwijten, opdat wij den gegadigden, die zulks zouden hebben nagelaten, geen teleurstelling behoeven te bereiden.

Hoofdpijn + en Kiespijn zullen spoedig bedaren door Mijnhardt's Poeders

Vraag Mijnhardt's Hoofdpijnpoeiers en Mijnhardt's Kiespijnpoeiers en zie toe dat de naam Mijnhardt op doos en poeders voorkomt. Per poeder 8 ct. en per doos 45 ct. Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

Doelmatige publicatie

van uw zakkennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

HEEFT U LAST

van kwalijk riekende
voeten, dan kan

„SANPED” Voetenzalf

U binnen een week helpen.
Absoluut onschadelijk en 6
maanden garantie. — Vraagt
geheel vrijblijvend bezoek
van onzen Hoofdvertegen-
woordiger J. G. HAMETER,
2e Helmersstr. 41, A'dam (W)

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM” Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

ALS DE „OVO” BINNEN KOMT...!

Ha, ziet U die glunderende gezichten?
De jongens zijn er dol op en dan....
Ovo is zoo voedzaam en gezond!

U moet er een gewoonte van maken:
's morgens en 's avonds voor alle
huisgenooten een kop Ovo. U moet
in dezen tijd noodzakelijk iets extra's
gebruiken! Iets, dat U dat gevoel
van kerngezond zijn geeft. Ga ook
Ovo gebruiken!

Ovomaltine is een extract uit verse
eieren, melk, cacao en het voed-
same Dr. Wander's Mout-extract.

OVOMALTINE VERSTERKT OOK UI

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukver-
band-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen
gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen
gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond
onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek
over breuken en hare behande-
ling toezenden, waarin ook mijn
Breukverband-Apparaat
is afgebeeld met de prijzen, ook de
namen van vele personen, die het
beproefd hebben en hoogst dank-
baar zijn. Het geeft directe verlich-
ting, wanneer al het andere niets
hielp.

Ik maak het volgens Uw maat
en zend het U toe met absoluten
waarborg, dat het U voldoet zal,
of ik zend U het geld terug. Ik heb
den prijs zoo laag mogelijk gesteld,
zoodat rijk of arm het koopen kan.
Ik zend het op proef ten bewijze dat
hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U
alleen oordeelt en indien U eens mijn
geïllustreerd boek gelezen hebt, zult
U even verrukt zijn als mijne dui-
zenden patiënten wier schriftelijke
dankbetuigingen voor U ter inzage
liggen. Vul onderstaande gratis
coupon in en post die nog heden.

Photo v. a. heer C. E. BROOKS
die zich zelf en duizenden anderen
van breuklijden bevrijdde. Indien
breuklijdende, schrijf dan nog
heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON.

C. E. BROOKS (291 D) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe,
zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek
en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

De machtige Enmons-gletscher in 't Rainier National Park van den Noord-Amerikaanschen staat Washington. Het ontbladerde hout is destijds door boschbrand geteisterd.

Des morgens om tien uur was Pietro Massini op het Plaza del Barcajuolo in Catania terechtgesteld. Ontelbare bewoners van Catania, Seracuse en Callagirone en honderden boeren en boerinnen uit de vlakten van Terranova en Medica waren er getuige van geweest. Hij was gestorven aan een heel eenvoudige stelling, bestaande uit twee palen, verbonden met een derde.

Over dien derden paal had 'n touw gehangen met een lus, het laatste venster, waardoor den veroordeelde een laatste blik op de wereld was gegund. Pietro Massini had, met zijn hals in dat venstertje hangend, nog even gesparteld, maar met een knik in zijn nek had hij plotseling den geest gegeven.

Pietro Massini was het meest beruchte bendevoofd van het Siciliaansch gebergte geweest. Rechter Bellini, de Siciliaansche magistraat, had aan den voet van de galg een acte van beschuldiging voorgelezen, waarin afpersing en roof schering en inslag vormden. Door de rijke boeren was hij gevreesd geweest als een kwade ziekte, maar heel veel armen hadden hem op de handen gedragen. In figuurlijken zin dan natuurlijk.

Rechter Bellini had Massini alleen maar een moord ten laste gelegd. Alle andere pekelszonden had hij om een licht te bevroeden reden maar laten varen. Siciliaansche juryleden immers zijn verstandig genoeg, om iemand als Pietro Massini van dergelijke beschuldigingen vrij te spreken. Alleen reeds omdat Massini's bende de vendetta-gebruiken in hoge eere hield, als een van de leden voor zulke geringe vergrijpen tegen de wet werd gestraft.

Thans was de jury echter overtuigd geworden, dat Pietro Massini een gewone, lage moordenaar was. Gabriëlle Spileto had het als kroongetuige bezworen. Zij was Pietro's verloofde en iedereen wist dat hij nooit geheimen voor haar had.

De beschuldiging was overigens gemakkelijk te bewijzen geweest. Op 14 Maart hadden eenige bewoners van Caltanissetta in den omtrek van de

VENDETTA

door

Giovanni Rialto

stad het lijk gevonden van een Engelschen toerist. Hij bleek het slachtoffer te zijn van een moordaan-slag en het onderzoek wees uit, dat hij van al zijn geld beroofd was. Het gelukte den dokter vrij nauwkeurig vast te stellen hoe laat de ongelukkige vermoord was en daaraan had Pietro Massini zijn dood te danken.

De capitano van de carabinieri herinnerde zich namelijk, dat hij Massini omstreeks dat uur op de plaats van het misdrijf had gezien. En daarop kreeg hij een gelukkigen inval. Overtuigd als hij was, dat Gabriëlla kennis van de misdaad droeg, liet hij haar arresteeren en opsluiten. Zijn sluwe berekening bleek niet mis te zijn geweest. Na twee dagen bekende het meisje dat Pietro haar van den moord op de hoogte had gesteld en die bekentenis gaf rechter Bellini het voornaamste bewijs in handen. De jury had het bewijsmateriaal overgenomen en met eenparige stemmen had zij het „schuldig” uitgesproken.

Massini had tot onder de galg tegen het vonnis geprotesteerd. Hij had Gabriëlla een meenedige genoemd en Bellini beschuldigd een lichtvaardig vonnis te hebben gewezen. Buiten zichzelf van woede, met het schuim op zijn mond, had hij de vendetta over hen afgeroepen. Maar de strop had zijn keel toegesnoerd en spartelend was hij gestorven.

's Morgens om tien uur was Pietro Massini terechtgesteld en 's avonds om vijf uur ontving rechter Bellini een brief van hem. Het schrijven was

zorgvuldig geteekend en 't bleek 's middags om twaalf uur in de Via di Niume te zijn gepost.

De inhoud was kort, maar liet aan duidelijkheid niets te wenschen over.

„Gij hebt een rechterlijken moord op mij gepleegd. Over drie

dagen, precies om vijf uur in den middag zult gij sterven. Pietro Massini.”

Bellini liet zich niet zoo spoedig door een dreigement intimideeren. Maar de stellige toon van dit schrijven deed hem toch ontstellen. Hij dacht langen tijd na en verliet eindelijk zijn huis. Hij was overtuigd dat hij thans nog geen gevaar liep, want de vendetta bewandelde nimmer sluiskische wegen. Over drie dagen, precies om vijf uur, zou hij sterven, niet eerder, maar dan ook beslist niet later. Tenzij het hem gelukte de bloedwrekers voor dien tijd op te sporen.

De rechter begaf zich langs den kortsten weg naar den capitano der carabinieri. Zoodra deze den zonderlingen brief had gelezen, begon hij smalend te lachen.

„Maak u niet ongerust, signor, aan dergelijke dreigementen zijn we hier allang gewoon.”

Bellini nam de zaak ernstiger op. „Toch heeft die brief indruk op me gemaakt,” wierp hij bezorgd tegen.

De officier haalde de schouders op. „Werk van Massini's bende, signor. Anders niets dan vreesaanjaging. Nooit zal een echte Siciliaan eraan denken bloedwraak te plegen op onschuldigen. Hij zou door iedereen veracht en verstooten worden.”

Bellini keek hem ernstig aan. „En als ik nu eens niet zoo onschuldig was aan Massini's dood?” vroeg hij langzaam.

De ander wierp hem een verrasten blik toe. „Hoe bedoelt u?”

„Als nu Massini werkelijk eens onschuldig was aan den ten laste gelegden moord?” verduidelijkte de rechter. De jury heeft zich laten leiden door mijn requisitoir en het bewijs daarin steunde op het ge-

tuigenis van een meisje, dat niet al te veel vertrouwen verdient."

"U vergeet mijn verklaring," merkte de officier glimlachend op. „Ik heb Massini dien avond duidelijk herkend. Hij bevond zich ternauwernood honderd meter van de plaats waar het lijk gevonden is. Hij gaf alle teekenen van ontsteltenis, toen hij mij herkende."

De capitano sprak op luchtigen toon, alsof de schuld van Pietro Massini aan geen twijfel onderhevig was.

"Maar als Massini schuldig was, zooals we aannemen, begrijp ik niet waarom ik met de vendetta wordt bedreigd," merkte Bellini ernstig op.

De officier haalde ongeduldig de schouders op. „Ik herhaal nogmaals dat het Massini's bende erom te doen is geweest u vrees aan te jagen. Die brief is geschreven door een van zijn handlangers en na de terechtstelling verzonden. Er dreigt u absoluut geen gevaar, geloof mij. Er is een zeker bewijs voor mijn bewering. Uw vonnis steunt op de verklaring van Massini's verloofde en op de mijne. Wij zouden dus even schuldig zijn als u aan Massini's dood. En ik heb nog geen letter van de vendetta ontvangen."

Rechter Bellini liet zich eindelijk geruststellen. „Dus u raadt mij aan de geschiedenis maar op haar beloop te laten?"

De officier knikte. „Ja, dat is zeer zeker het beste. Als de bende bemerkt dat u zich bevreesd maakt, zal zij nog driester optreden. Al was het alleen maar met de bedoeling, u geld af te persen voor uw veiligheid. Overigens kunnen we eenige voorzorgsmaatregelen nemen, signor."

„Welke?" informeerde de rechter.

„Als we uw huis over drie dagen onder bewaking stellen, behoeven we geen gevaar te vrezen. Indien u wilt zal ik u gezelschap houden. Wij kunnen zelfs de vensters blindeeren, als dat u geruster stelt. Maar ik herhaal dat het nutteloos zal blijken te zijn."

„Maar het komt me toch veiliger voor," merkte Bellini op. „Ik houd mij aan uw woord, ik vertrouw mij aan uw bewaking toe."

Met een handdruk nam hij afscheid. Het onderhoud had hem grootendeels gerustgesteld en hoewel de angst voor de beruchte en gevreesde vendetta niet geheel verdwenen was, zag hij den fatalen datum toch met minder zorg tegemoet.

Drie dagen later werd de wacht rondom Bellini's huis betrokken door een viertal carabinieri. Zij kwamen tegen vier uur in den middag en stelden zich verdekt in de nabijheid op. Zij hadden nog maar pas hun posten ingenomen, toen de capitano zich bij hen voegde. Hij gaf hun eenige instructies en trad op het huis toe. Hij was eenigszins gejaagd en wierp links en rechts een onderzoekenden blik de straat in. De Via di Niume vertoonde een alledaagsch beeld en er was niets dat zijn argwaan opwekte.

Terwijl hij aan de bel trok, viel zijn blik op een losgewerkten steen langs den muur. Hij schopte er even tegen en tegelijk werd de deur geopend. Een oude dienstmeid liet hem binnen. Zij was volkomen vertrouwd en hoewel de officier wist dat de vendetta vaak door middel van omkoopings haar doel wist te bereiken, had hij er volstrekt geen bezwaar tegen gehad dat zij in huis bleef.

Rechter Bellini was in zijn werkkamer. Het was pas half vijf en de officier gaf zich allen tijd het huis te inspecteeren. Er viel nergens iets ongewoons te bespeuren en overtuigd dat hen noch van binnen, noch van buiten eenig gevaar bedreigde, zette hij zich tegenover den rechter aan tafel.

Naarmate de tijd voorbijging, werd Bellini onrustiger. Hij sprak voortdurend over het aan Massini voltrokken vonnis en wierp herhaaldelijk een blik op de klok. Zijn onrust deelde zich ook aan den officier mee. Het gesprek stokte en in de kamer hing een sfeer van heimelijke vrees en spanning.

Plotseling sprong de capitano op. Er werd gescheld en tegelijk wierp hij een blik op de klok.

„Vijf voor vijven," zei hij schor.

Hij had de meid order gegeven onder geen voorwaarde iemand binnen te laten en hem direct te waarschuwen als er iets ongewoons voorviel. Met een blik op het van angst vertrokken gelaat van

Bellini, verliet hij het vertrek. Hij liep de gang in en haalde plotseling verlicht adem. Aan de buitendeur klonk een getik, een afgesproken sein van zijn carabinieri.

„Wie is daar?" vroeg hij achter de deur.

„Een meisje, signorita Gabriëlla," antwoordde de soldaat.

De officier aarzelde slechts een enkel oogenblik en deed toen haastig open. Gabriëlla, een mooie Siciliaansche, trad met een angstig gelaat binnen. In haar hand droeg zij een pakje, dat zij onmiddellijk aan den officier overgaf.

„Van de vendetta Massini," fluisterde zij met bevende lippen. „Een half uur geleden kwam er iemand aankloppen. Hij gaf me dit pakje en zei dat ik direct naar u toe moest gaan. Ik zou u vinden in het huis van rechter Bellini. Als ik weigerde, bedreigde me een spoedige dood."

De officier verbleekte. Men een ruk trok hij het touw van het pakket af. Ruw scheurde hij het papier open en met bevende vingers haalde hij 'n tweetal dolken te voorschijn.

Op de eene zijde van het lemmet stond geschreven: „Vendetta Massini," op de andere: „Che mia ferita sia mortale" (Moge mijn verwonding doodelijk zijn).

Het was de gebruikelijke aankondiging van Massini's bloedwrekers, dat ook zij beiden tot den dood veroordeeld waren. De officier stond een oogenblik verlamd. Hij begreep met welk doel Gabriëlla hierheen gezonden was. Massini's vendetta moest de drie schuldigen tegelijk treffen: Bellini, Gabriëlla en hem zelf.

„Vlug, roep de carabinieri binnen, signora," riep hij de verschrikte huishoudster toe.

Terwijl de vrouw het huis verliet, nam de officier het meisje bij den arm. „Kom, gauw naar boven, maak je niet ongerust, hier zijn we veilig."

Hij sleepte haar de werkkamer van Bellini binnen. De rechter zag grauw van angst.

„Ik.... hier...." begon de officier. Verder kwam hij niet. De torenklok in de Via di Niume, die Massini's doodsuur had aangekondigd, liet vijf heldere slagen hooren.

Op hetzelfde oogenblik scheen het alsof het huis begon te beven. Het schokte en schudde en plotseling klonk er een oorverdoovende ontploffing. Vanuit de straat klonk gegil en geschreeuw van vluchtende menschen en tegelijk stortte met donderend geraas het huis ineen....

Den volgenden morgen vonden de carabinieri, die de puinhoopen van Bellini's huis bewaakten, behalve drie verpletterde lichamen, ook een met bloed geschreven verklaring.

„Massini is vermoord. Gabriëlla pleegde woordbreuk en gaf haar woord aan den capitano der carabinieri. Teneinde aan Massini's wraak te ontkomen, legden zij samen een meenedige verklaring af. De bewijzen vindt men in Gabriëlle's woning; een uur na Massini's dood hebben wij het complot ontdekt. Vendetta Massini."

„Er is gerechtigheid geschied," zeiden de Sicilianen, „de vendetta heeft het bloed van een onschuldige gewroken...."

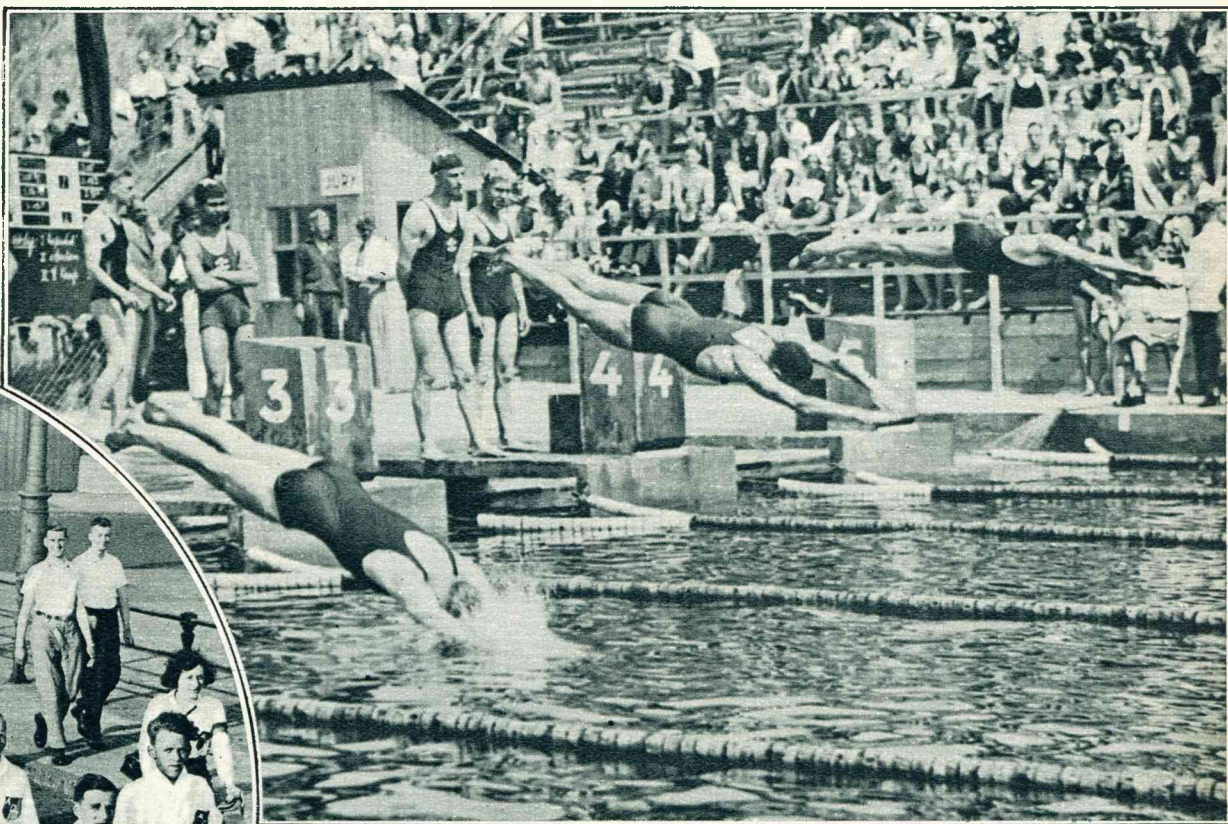

Het Spiegelmeer is een der indrukwekkendste natuurmonumenten van 't Rainier National Park.

De grasbaanraces te Alkmaar. Een spannend moment uit den lange-afstandwedstrijd over 10 baanronden. De 251 — 350 c.M³. klassers in de bocht.

De eerste zwemwedstrijden in het nieuwe bassin van het „Noorderbad” te Zandvoort. Moment van den start van het nummer 4 × 200 M. estafette vrije slag heeren.

De A. C. T. organiseerde gedurende de beide Pinksterdagen een tweedaagschen afstandmarsch. Een groep wandelaars aan de pont.

Ook Hilversum heeft in het Sportpark zijn motorgrasbaanwedstrijden gehad. Op onze foto ziet men de nieuwelingen op hun 251-350 c.M³. machines in de bocht. Het zijn links Versluys en rechts Hoogstraten.

De openingswedstrijd van D.S.A. (De Stad Amsterdam). Twee teams heeft het personeel van De Stad reeds gevormd Zondag had het eerste treffen van D.S.A. plaats, waarbij Vespucci als tegenpartij fungeerde. Vespucci en D.S.A. poseeren voor onzen fotograaf.

↖ Hoe groter, hoe mooier. ↗

Familie-Album

Toen waren er toch ook modewinkels; toen waren er toch ook beroemde kleermakers en mode-ontwerpers, die de mode als het voornaamste en belangrijkste ter wereld beschouwden; toen werd er toch ook gedroomd en gepeinsd en gezucht om een nieuwe japon en een leuk hoedje; toen ging men toch ook dikwijls uit om te kijken en bekeken te worden; toen zal een meisje toch ook wel

gepeinsd hebben over het effect, dat haar nieuwe hoed op een jongeman zou maken. Dat geeft men allemaal toe, en men praat met een begrip glimlachje erover, dat het er niets toe doet of men nu een mode belachelijk vindt, als men er vroeger maar gelukkig mee was; veranderde tijden, veranderde smaak, enz. Maar op het oogenblik dat men het zegt bij het doorbladeren van een familiealbum, vindt men toch eigenlijk, dat er vroeger toch een eigenaardige smaak op na gehouden werd, en dat wij in dat opzicht verbeterd zijn . . . Verbeterd? 1928, 1929 is toch niet zoo heel lang geleden, en men bekijkt eens de modeplaatjes uit die jaren, de gekke mode van de korte rokken bijv. Dat was toch in onzen tijd en dat werd toch ook mooi gevonden.

Mooier en eleganter dan ↗
tegenwoordig, of niet? (1895)

De japon volgens de laatste mode, expres gekocht voor het nieuwe portret.

Ook vroeger waren wedrennen een mooie gelegenheid om 'n nieuwe mode bekend te ma-

ken en nieuwe klee ren te laten bewonder ren (mode van vijfentwintig jaar geleden)

Doorkijk op het Surinameplein